Tef

ALİCAN - DEEEH!.

RANDEVUCULAR KIRALİÇESİ
Madam de Randevous

«Vous prends jatlandrais le ma deme randevous a mon cherié» DERKEN...

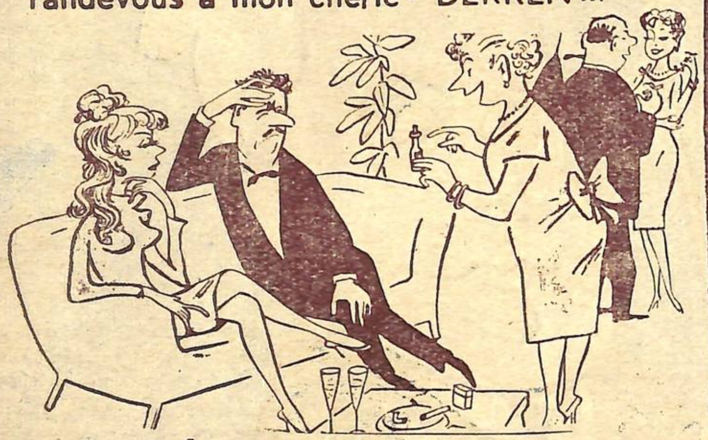

"Sevgilinizle randevuyu en rahat Madam de Randevous'da alabilirsiniz.
demek istemişti.

BÜTÜN BUNLARA RAĞMEN

Siz yine randevunuzu istediğiniz yerde verin.

Dün gece 02,20 de dahi olduğumu anladım Efkân-Umumiyenin bilgi edinmesini rica ederim

Suavi SÜALP

NOT · Geçenlerde çıkan yukarıdaki ilânı ciddiye alarak bana tebrik gönderen Memleketin diğer bütün dâhilerine ayrı ayrı teşekkür ederim. S.S.

LÂSTİK DEYİNCE AKLINIZA HEMEN CHARLİSTON MU GELİYOR ?..

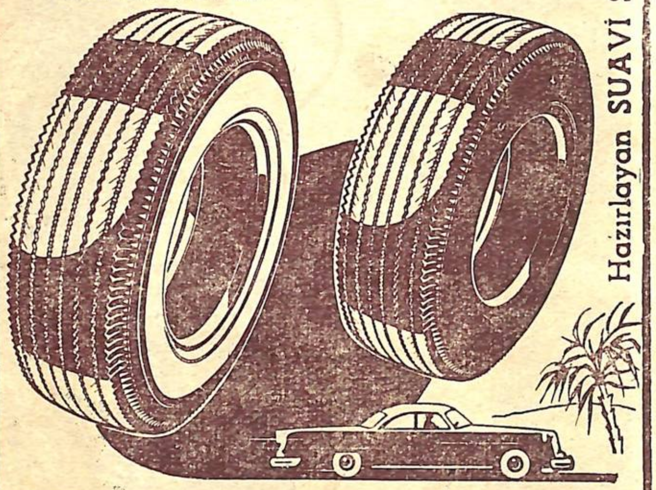

Hazırlayan SUAVİ SÜALP

FAKAT BENİM BİLDİĞİM CHARLİSTON LÂSTİK DEĞİL

Eski bir danstır. «Ne ederdik»

Hepsi her sabah birer kutu kaç kap marmeladı yiyorlar

Fakat Orhan öbür kardeşleri gibi kaç kap yiyemiyor Çünkü.. Kaç kap kapanın elinde kalıyor.

Bir insanın temiz bir vicdana ihtiyacı olduğu kadar, temiz bir gömleğe de ihtiyacı vardır.

GÖMLEKLERİNİZE KATIRLI KOLA SÜRÜNÜZ

Katırlı Kola katır gibi sert ve inatçıdır.

Katır resmi olmayan kutuyu almayın

İSHÂL Mİ OLDUNUZ?

Derhal kızılcık şerbeti için geçer

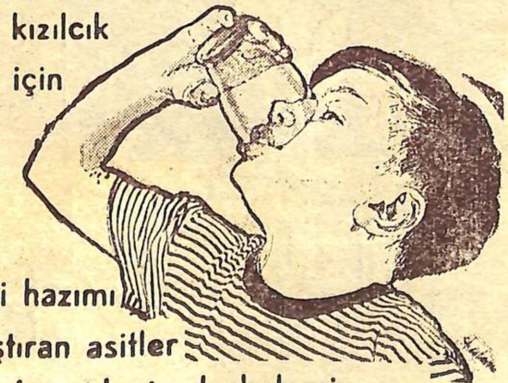

içindeki hazımı kolaylaştıran asitler sayesinde mideniz derhal erir

HEM KİMYEVİ HEM MİDEVİDİR

BİR CEVAP

Sayın Emil Galip Sandalcı,

Derginizin 1 Şubat 1961 tarihli sayısında çıkan «Alışmış bir kere» başlıklı yazınızı okudum. Yerinizi, bu haftalık aşağıdaki cevabıma vermek lütfunda bulunur musunuz?

1 — Sayın Adnan Adıvar, benim de saydığım bir Türk aydını idi.

2 — «Osmanlı Türklerinde İlim» adında bir kitabı olduğunu biliyorum. Okumadım. Eser hakkında hiç bir fikrim yoktur.

3 — AKBABA'da ne bu kitap üzerine, ne yazarı üzerine, iyi, kötü, tek satır çıkmamıştır.

4 — Ancak, benim de ortağı olduğum Çınaraltı dergisinde, galiba «Sepete attığım kitap» başlıklı bir fıkra neşredilmişti.

5 — Bu fıkra imzasız değildir. Altında derginin sahibi Orhan Seyfi Orhon'un imzası vardır.

6 — Orhan Seyfi Orhon benim kırk yıllık edebiyat arkadaşımdır. Ayni kuşağın iki çocuğu - ama ne çocuk! - olduğumuz için şiir anlayışımız biribirine çok yakındır. Beraber güldüğümüz, beraber ağladığımız günler çok oldu. Fakat, nihayet iki ayrı insanız. Nasıl nabızlarımız ayrı atıyorsa, nasıl hazım organlarımız ayrı çalışıyorsa, edebiyat dışı bir çok meselelerde de ayrı görüşlerimiz, ayrı düşünüşlerimiz, ayrı inanışlarımız vardır elbet. Siz, Sayın Sandalcı, Vatan'daki sütun arkadaşlarınızla her zaman beraber misiniz?

7 — Bahsettiğiniz ve - eğer varsa - suçuna beni de ortaklaştırdığınız o yazı ile hiç bir ilgim yoktur. Olamaz da... Kitabı okumadım!

Üzerinden uzun yıllar geçtiği için hafızanızın bu küçük yanılmasını düzelttikten sonra asıl konuya geleyim:

Sayın Sandalcı, lütfen benim o yazımı, peşin hükümden uzak bir daha okur musunuz? Neresine itiraz ediyorsunuz acaba?

Ben o yazımda Osmanlı İmparatorluğunu anlatırken şu düşünceyi savunuyorum:

«Türkün milliyetini hatırlaması suç olan bu Vatanda ırkçılık vardı: Arap ırkçı idi, Arnavut ırkçı idi, Kürt ırkçı idi..»

«Şimdi Vatanımızın adı bile değişmiştir: Osmanlı İmparatorluğunda değil, Türkiye Cumhuriyetinde yaşıyoruz.»

«Öğrenci yemini: Varlığım Türk varlığına armağan olsun!» dur.

8 — Vatanımızın adı «Türkiye Cumhuriyeti» olduktan sonra... Okul marşlarında «Türküz, Cumhuriyetin...» diye tek duygu ile göğüs kabarttıktan sonra... «Varlığım Türk varlığına armağan olsun» diye yemin ettikten sonra, halâ, hala, hala bir gencin çıkıp «Ben çerkezim» demesi, elbet düşünülecek, korkulacak şeydir.

9 — Sayın Sandalcı, lütfen dikkat ediniz, ben o yazımda: Bir çerkez bayrağı yoktur, bir çerkez edebiyatı yoktur, bir çerkez tiyatrosu yoktur dedim. Çünkü Türk bayrağı vardır, Türk edebiyatı vardır, Türk sahnesi vardır ve bunlar hepimizindir.

Ama, gözlerim hayretten çok dehşetle büyüyerek görüyorum ki, benim bu güzel, bu geniş, bu efendi duyguma kızanlar, köpürenler ve «Bir topluluğa karşı bu ne hakaret?» diye hala Türk toplumu içinde küçük küçük, ayrı ayrı topluluklar düşünenler ve halâ kendilerini kütük Türk'ü sayanlar var.

Ben ırkçı değilim. Ben damarlarımızdaki kanı Nazi imbiğinden geçirerek insanlarımıza Türklük beratı dağıtmıyorum... Bu parçalayıcı düşünceden ürpermek için haritaya bakmak yeter: İkiyüz milyonluk doymak bilmez bir devin kapı bitişik komşusuyuz.. Değil mi?

Saygılarımla.

Yusuf Ziya ORTAÇ

BİR AÇIKLAMA

Sayın Yusuf Ziya Ortaç'ın bu sahifede okuduğumuz mektubu bu satırların yazarı için cidden hoş bir sürpriz oldu. Bundan tam bir yıl önce üstadın yine Akbaba'da çıkan bir yazısını o zamanlar fıkra yazdığım Ulus gazetesinde ele almış bir fıkrama konu yapmıştım. Ortaç Usta'nın dergisindeki cevabı pek şiddetli olmuştu. Tutmuş şehvetli adam tiplerinin bir taşnifini yapmış ve bendenizi de «politika şehvetlisi» sınıfına ithal etmişti. Yazısına, kolayca cevap vermek mümkündü. Nitekim verdim de. Fakat nedense Ulus yazıyı basmadı. Günâhına girmiyeyim ama bu arada üstadın el altından ilgililere gerekli ricada bulunduğunu duymuştum.

Her ne ise, politikanın nederece şehvetlisi olduğumuzu o günden bu yana geçen günler gösterdi. Bundan ötesini de gösterir. Ayinesi iştir kişinin... Mâlumunuz.

Diyeceğimiz, geçen yıldanberi köprülerin altından pek çok su aktı. Şimdi üstad gelmiş yerimizi cevabına bırakmamızı rica ediyor. Buyursun. Ve... Müsaadelerine sığınarak «cevap»ları konusunda kısaca biz de iki söz ediverelim.

Şöyle ki: Ben, Sayın Adıvar'ın «Osmanlı Türklerinde İlim» adlı kitabiyle ilgili olarak «Çınaraltı»nda çıkan yazıdan Ortaç kuşağının belirli bir tutumunu belirtmek için söz ettim. Elbette ki Ortaç, Orhan Seyfi Orhon'un yazısından doğrudan doğruya mesul olamazdı. Nitekim, ben de Vatandaki sütun arkadaşlarımın yazılarından sorumlu olmadığım gibi, çok kere de aksi fikirdeyim. Ancak Çınaraltında Ortaç - Orhon münasebeti sütun komşuluğundan ibaret değildi. Her ikisi de derginin ortakları idi ve Çınaraltı bir belirli görüşün temsilcisi bulunuyordu. Böylece, O. S. Orhonun «Sepete attığım kitap» başlıklı yazısı Ortaç'ın - dediği kadar - sorumluluğunun dışında kalmıyordu. Bu bir.

«Bir Çerkes delikanlısına gelince; Üstad zahmet edip te bu konudaki yazımızı dikkatle okursa görecektir ki bizim itirazımız sadece yazısındaki «Çerkes ha Çerkes dediğin de nedir ki?» yollu yersiz demogojiye idi. Halâ da öyledir. Sayın Ortaç yazımızın bu noktasına cevap vermeliydi. O ise vermesine vermiş ama okuyucularından aldığı mektuplara...

Bu vesile ile, Sayın Üstadın bu konuda yaptığımız tenkide cevap vermede gösterdiği Çelebice efendilik örneğine teşekkür ederiz.

Emil Galip SANDALCI

ENDİŞE

Delikanlı kimbilir kaçıncı defa olarak genç kızın kulağına:

— Seni seviyorum, diye fısıldadı. Seni seviyorum... Bir şeyler söylesene, neden buz gibi duruyorsun böyle?

Kız başını çevirdi, biraz da yapmacık bir mahcubiyetle:

— Oh, dedi. Bu, o kadar ani bir şey ki...

Erkek, ona daha sıkı sarıldı. Kendisine doğru çekti.

— Niçin çekiniyorsun, sevgilim? Yoksa önce annene mi danışayım? Hislerimi bir kere de ona mı açıklıyayım?

Kız telâşla kollarını delikanlının boynuna doladı. Nefes nefese cevap verdi:

— Hayır, hayır... Annem yaşlı bir dul, ne yapacaksın?.. Seni ben istiyorum...

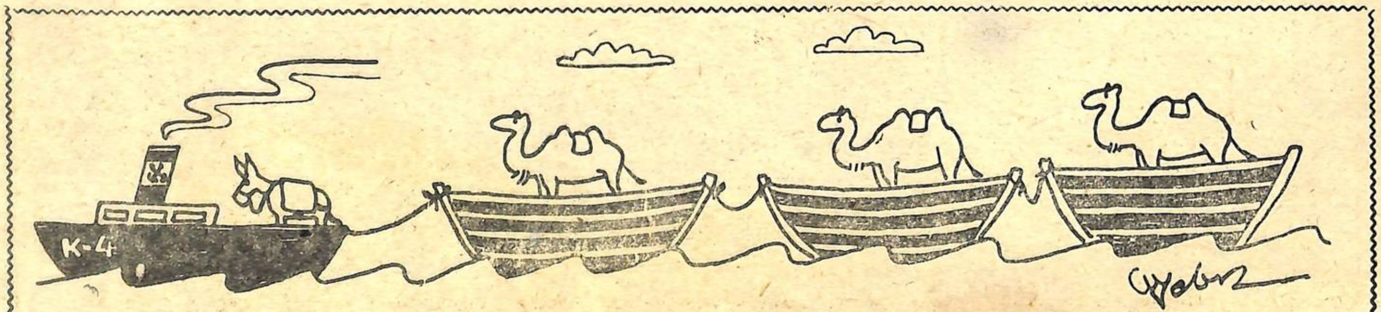

YAZISIZ

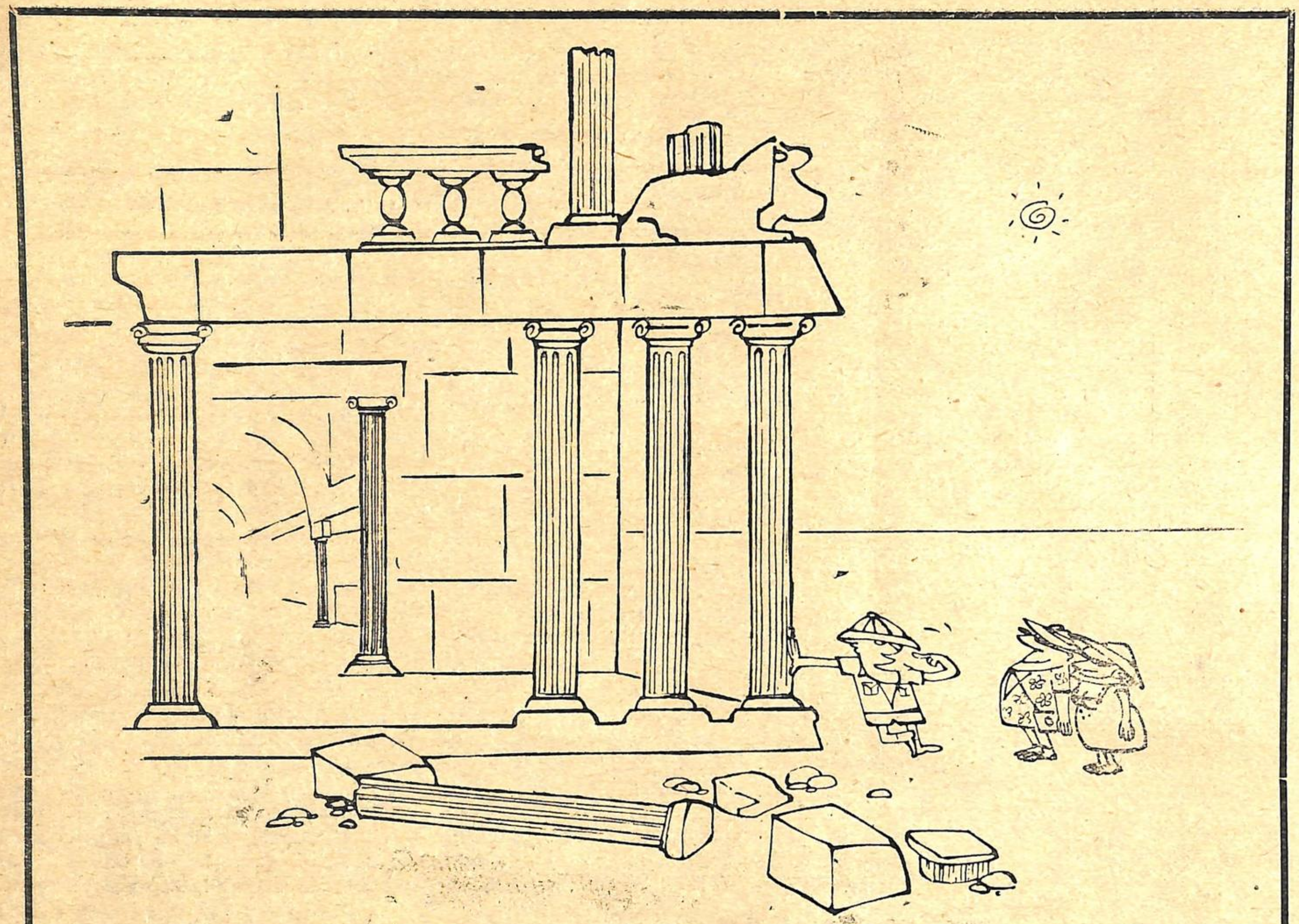

— BU · DA MEŞHUR SAMSON'UN YIKTIĞI...

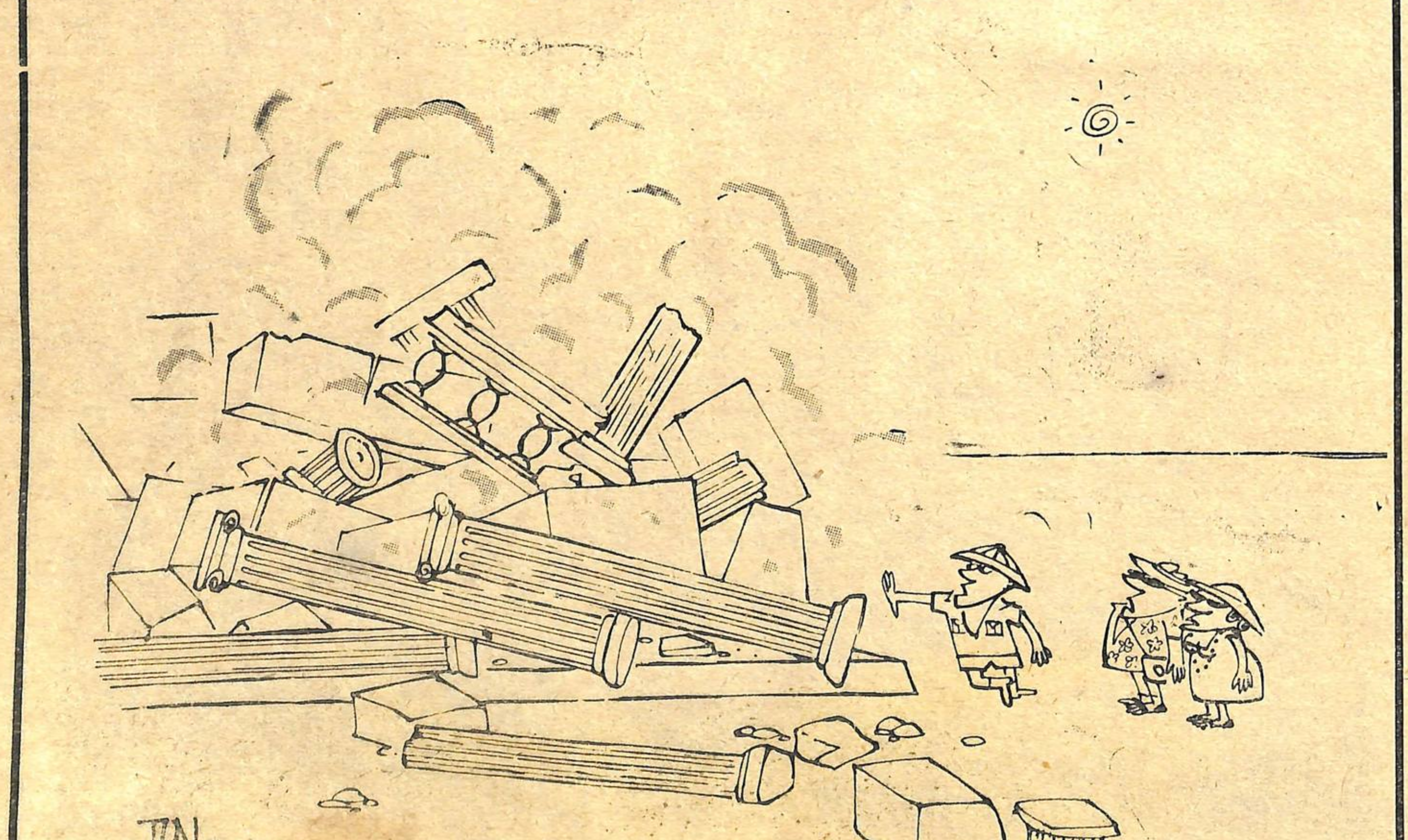

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Tef

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon: 27 34 40

«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 2 ★ 22 ŞUBAT 1961 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 36

Bizim Tiyatro

Bayılıyoruz oynamıya. Sahneleri kuruyor, dekorları hazırlıyor, sonra önüne geçiyor bir güzel oynuyoruz. Kâh güldürerek, kâh ağlatarak devletçilik, liberallik, sosyalistlik, milliyetçilik, cumhuriyetçilik, demokrasi, vatanseverlik, kahramanlık, diğerkâmlık, çok particilik, liderlik, dönersem - kahpeyim - millet - yolundan'cılık, lâiklik, hürriyetçilik, hakçılık, hukukçuluk, halkçılık v.s. rollerine çıkıyoruz.

Biz oynuyoruz, millet seyrediyor. Önce ilgiyle, sonra sabırla. Bir uzun ya da kısa süre boyunca. Sonunda sabrı taşıyor yerine göre gazoz şişelerini fırlatıyor. Islık çalıyor. Yuha çekiyor.

Derhal oyunu değiştiriyor, ya da şurasını burasını kırpıyor, dekorları yeniliyor, oyuncuların bir kısmını kadrodan çıkarıyor, rol dağıtımını yeni baştan gözden geçiriyor ve bilhassa rejisörü dehliyoruz.

Sonra yeniden oyuna başlıyoruz.

Bir evvelki hikâye tekrar yaşanıp benzer sonuca varana kadar.

Ama ne biz oynamaktan, ne de millet seyretmekten usanıyor.

Bazan unutuluyor. Eski oyunlar yeniden sahneye konuyor. Perde aynı dekorla açılıyor. Aynı oyuncular, rejisörler gene karşımıza çıkıyor.

Fakat biz oynamaktan millet seyretmekten vazgeçmiyor.

Ne seyirciler« Biraz da biz bu işi denesek» yollu bir hevese kapılıyor. Ve ne de oyuncular «Hele bir süre de sizler boy gösterseniz, tecrübe etseniz» demiye yanaşıyor.

Hep bir taraf oynuyor. Ötekiler bakıp duruyor.

Bir Allahın kulu çıkıp da «Bu oyunu hep birlikte oynasak. Oyuncu - seyirci ayırımını kaldırsak. Perdeyi yırtıp atsak. Sahneyi ortamıza indirsek, aramıza alsak. Şu kötü alışkanlıktan, sonsuz tekrardan, yalancılıktan, bıkkınlık veren kalıplardan, ayni tutuma geviş getirmekten kurtulsak. İşin içine biraz yenilik, tazelik, değişiklik, başkalık katsak» demiyor.

Demiyor, diyemiyor, demesi gerektiğini bilemiyor.

Ötekisi ise bilmesini istemiyor.

Kimsecikler de öğretmeyi denemeğe yanaşmıyor.

Böylece, bizim tiyatroda oyun böylesine oynanıyor.

Perdesi, dekoru, rejisörü, oyuncusu ile sahnede... oyun!..

Emil Galip SANDALCI

HAFTANIN HATLARI

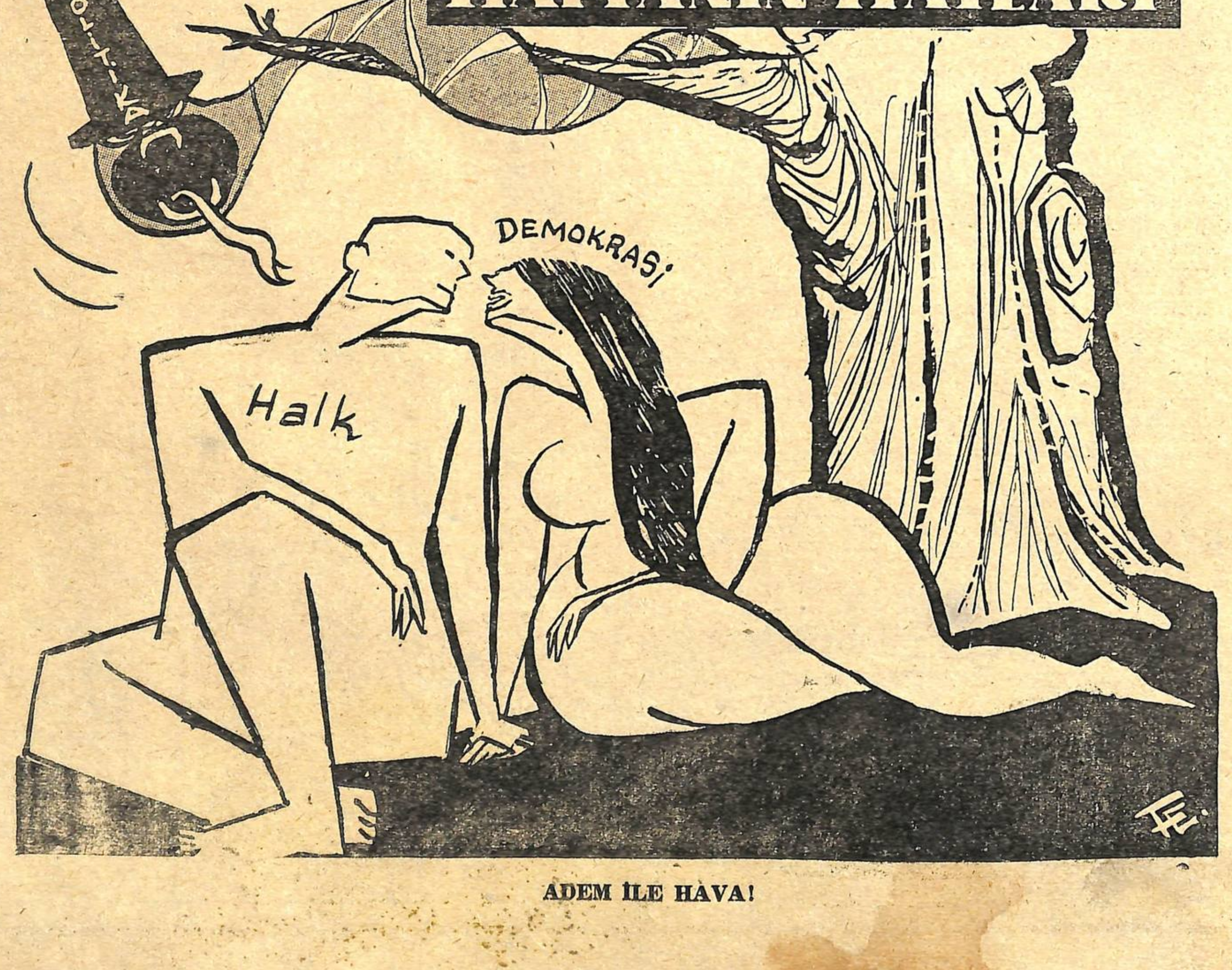

ADEM İLE HAVA!

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

«TENKİL»

Düşük Menderes, Kızılay alanında toplanan nümayişçilerin «tenkil»i için emir verdiğini kabul ediyor. Fakat işin tuhafı, gerçekten tuhafı, Edebiyat-ı Cedide ağzı ile konuşmayı bir marifet, bir bilgiçlik sayan bu düşük, «tenkil»in ne demek olduğunu bilmiyormuş. Başkan Başol, bir ilk okul çocuğuna öğretir gibi.

— «Tenkil», kökünü kazımak, demektir, diye hatırlatınca, düşük, nazik sesi ile:

— Ben dağıtmak mânâsında kullandım, diyor.

Sorumlu bir devlet adamı, bir Başbakan, hukuk terimlerine kendine göre anlamlar verirse sonu böyle olur.

Bir tanıdığım:

— Sade bu yüzden cezalandırılsa yeridir, dedi.

GEBELİK

Demokrasi ülkücülüğünü kim selere bırakmıyan çıkarsever bir takım yazarlar, şimdi de «sosyal adalet» sözünden halkı ürkütmek için çabalıyorlar. «Sosyal adalet» diyenler komünistlermiş, dünyanın her yerinde bu klişenin arkasına gizlenirlermiş kurnazlar.

Peki ama, demokrat bir yönetimin kurulması için çalışıldığı şu günlerde de açılmazsa «Sosyal adalet» konusundan ne zaman söz edilecek?

Hani adama bir kız bulmuşlar, evlendirmek istiyorlarmış,

— İyidir hoştur, yalnız biraz gebedir, demişler.

Bu demokrasi de gebelik gibidir, bunun «bir az»ı olmaz. Ya demokrasiyi bütün özellikleri ile istersiniz, o zaman «Sosyal adalet»i gerçekleştireceksiniz, ya da vazgeçersiniz bu sevdadan.

BİRER AYAKKABI

Yurdumuzda beş yüz bin geri zekâlı çocuk varmış. «Çocuk zekâsını koruma ve geliştirme derneği» yurdun çeşitli bölgelerinde «Zekâ Sağlık Enstitüleri» kurmayı düşünüyormuş. 500 çocuğu barındıracak bir enstitü için 500 dönümlük toprak gerekiyormuş. Demek bir geri zekâlı çocuk için bir dönüm toprak ayrılacak.

Geri zekâlı çocukların kurtarılması için elden gelen yapılmalı; buna bir şey denemez. Ama kişinin aklına, ateş gibi akıllı köy çocuklarına çok görülen Köy Enstitüleri işlikleri geliyor da...

Bir de kimsesiz çocuklar konusu var. Bütçe Komisyonunda belirtildiğine göre, yurdumuzda üç yüz bin de kimsesiz çocuk başıboş dolaşıyormuş.

Toplumumuzun geleceğinden korku duymamak elde değil. Bari şu kimsesiz çocuklar için (birer dönüm toprak olmasa da) birer çift ayakkabı bulunsa.

ORMANLAR

Yirmi beş yıl sonra ormanımız kalmıyacakmış.

Üzülmiyelim.

Bu gidişle partilerimiz, ormanlarımızın yerini tutacak gibi görünüyor.

Melih Cevdet ANDAY

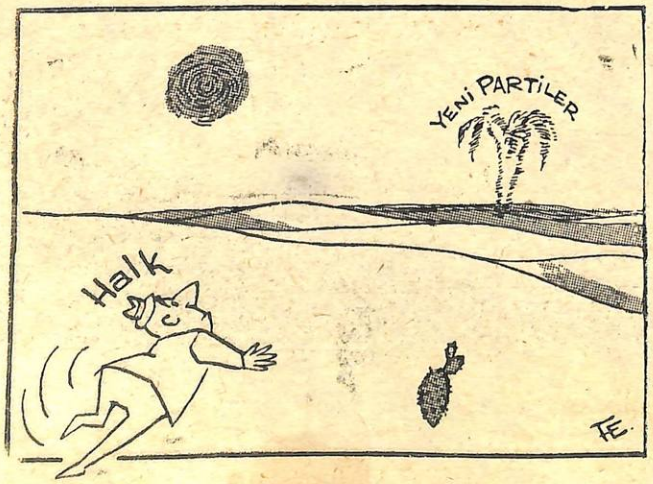

SERAP!..

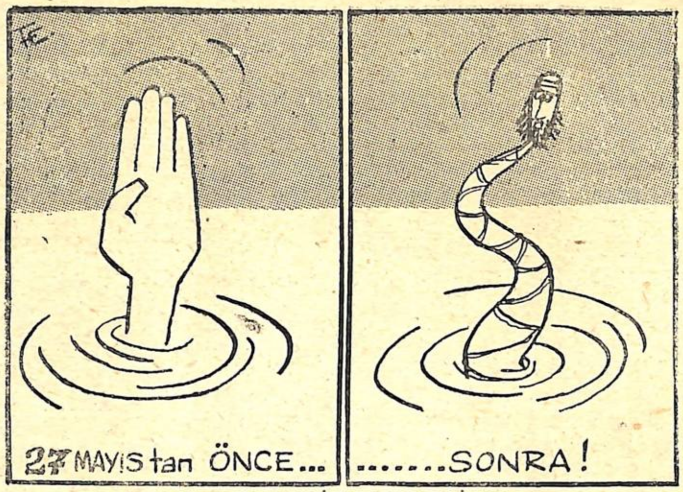

D. P. HİKAYELERİ!

Düşün Düşün...

İstanbul'da bir dergi yayınlanır. Adı: Düşünen Adam... Dergiyi bir kez elinize alıp, yazar kadrosuna şöyle göz gezdirmeniz, sadece isimlerini okumanız, ne düşündüklerini anlamanıza yetecektir. Falcı olmanız, ya da içindeki zırvaları okumak yorgunluğuna katlanmanız gerekmez.

Derginin son sayısında Cevdet Perin imzalı bir yazı var. Yazının başlığı, (Adalet Duygusu)...

Belki bilirsiniz, Cevdet Perin'in kardeşi Mithat Perin, (Yassıada)'da yargılananlar arasındadır. Zaten her ne hikmetse, (Düşünen Adam) dergisinde yazan kimselerin çoğu, (Yassıada)'da yargılanan düşüklerle ya doğrudan doğruya, ya da dolayısıyla ilgili kişiler...

Cevdet Perin, yerli yersiz bir hayli özel isim sıralayıp, bunların özdeyişlerini ortaya döktükten sonra, sözü şöyle demeye getiriyor: (... Hakkın tecelli edebilmesi için, kanunların ötesinde bir şey, ilhamını vicdanlardan alan mânevi bir kuvvet lâzım). Anlıyacağınız, adaletin gerçekleşmesi için kanunlar yetersiz kalırmış. Eh, bu kadarına pes doğrusu. Cevdet Perin, doçent kimliğine de sahip olduğuna göre, yazdıklarını düşünceden yoksun bir kalem sürçmesi sayamayız. Üstelik, yazının yayınlandığı derginin adı da (Düşünen Adam)...

Bu doçent - yazar, yukardaki ayrımı yapmakla, kanunların, vicdan sınırları dışında kaldığını söylemiş oluyor. Bunun farkında değil mi acaba?.. Yoksa, derginin adına uymak için çok düşünüyor da, yazı yazarken ipin ucunu mu kaçırıyor?

Yazar, sonunda şöyle bir örnek veriyor: Eski Roma'da, Neron çağında, ilk hristiyanlar aslanlara parçalattırılırmış. Bu iş, Arena adı verilen spor alanlarında yapılırmış. İsâ'nın havarilerinden Aziz Pol de Arena'ya atılmış. Kapılar açılınca, aslanlar hamle etmişler. Halk heyecan içinde, bu kanlı gösterinin sonunu gözlüyor

Bir de ne görsünler, aslanlar koşarak gelmişler, Aziz Pol'ün ayaklarının dibine varınca, kuzu gibi boyunlarını büküp yatmışlar. Aziz Pol de onları okşayıp, sevmiş...

Çağımızda, adalet'in, fizik, geometri ve benzeri müsbet ilimlerden zerre kadar geri kalır yeri yok. Aklıbaşında herkesin bildiği bir şey bu. Cevdet Perin, yazısının sonunda anlattığı olayı andıran bir mucize umuyorsa, bu hikâyeciğin biraz değişik bir şekliyle kendisine cevap verelim. Belki okumuşsunuzdur, (Yassıada)'da düşüklerin savunmasını yapan avukatlardan biri, onlardan «siyaset hristiyanları» diye bahsetmişti. Neron çağında olup, bu «siyaset hristiyanları» da Arena'ya atılsaydı, Menderes'in yanına sokulan aslanlar herhalde kuzu gibi boyun bükmez, olsa olsa dile gelip:

— Seni parçalamamız için bin sebep var ya, hadi bunların hepsini geçelim. Bir zamanlar, kendini «aslan Menderes» diye yutturup, alkışlatıp soyumuzu karalaman yeter, diyecekler ve onu parçalıyacaklardı...

ALPLÂÇİN

SICAK PARTİ

Türkiye Adalet Partisi kurucularından Ragıp Gümüşpala öyle güzel bir lâf etmişki:

— Bizim Parti, sıcak bir partidir, demiş...

İyi, güzel amma pek acemice söylenen bir söz değil mi bu?.. Ayol önümüz yaz... İki - üç ay sonra sıcaktan buram buram terleyip plâjlara sığınacağız... Hamama bile itibar edilmeyen bir mevsim arifesinde sen kalk ta «Bizim Parti sıcak bir partidir» de; olacak iş mi bu?.. Esasen bizdeki bütün partiler sıcaktır. O kadar sıcaktır ki yü - reğimiz onlardan cayır cayır yanmıştır.

Dedik ya; bu söz memleket realiteleri göz önünde bulundurulmayarak gelişigüzel söylenen bir lâf... Bizde partiler, dolayısiyle politikacılar mevsimlere de güvenemeyip günün icaplarına göre konuşup müşteri toplarlar. Sayın Ragıp Gümüşpala «Bizim Parti soğuk bir partidir» deseydi, sıcak yaz günlerinde müşteri bulabilirdi...

BİZ Mİ?

PUF NOKTASI

Batılı bilginler, gelecek için neler müjdeliyorlar neler... Pazar günkü Cumhuriyet Gazetesi tutmuş bunları yazmış... Durmadan harikalar yaratan modern teknik sayesinde yarının insanlığı mutlu günler görecek miş... Meselâ evimize girer girmez sesten hızlı dalgalar üstümüzün, başımızın, ayakkabılarımızın tozunu alacak, bir kaç dakikada bulaşıkları yıkayacakmış... Telefonla emir alıp, iş gören «otomatik hizmetçiler» yapılacakmış... Hap kadar transistörler sayesinde insan midesinde ne hastalık varsa ortaya çıkacakmış... Yarının insanlığı daha neler, neler görecekmiş... Hattâ insanlar şöyle bir kollarını açınca «pır» diye kendi kanatlariyle uçacakmış...

Pekiy ama; insanların kendi kanatlariyle uçtuğu o zamanlar da biz ne yapacağız?

Ne mi yapacağız?.. Şey!.. Demokrasi kurmakla uğraşacağız.

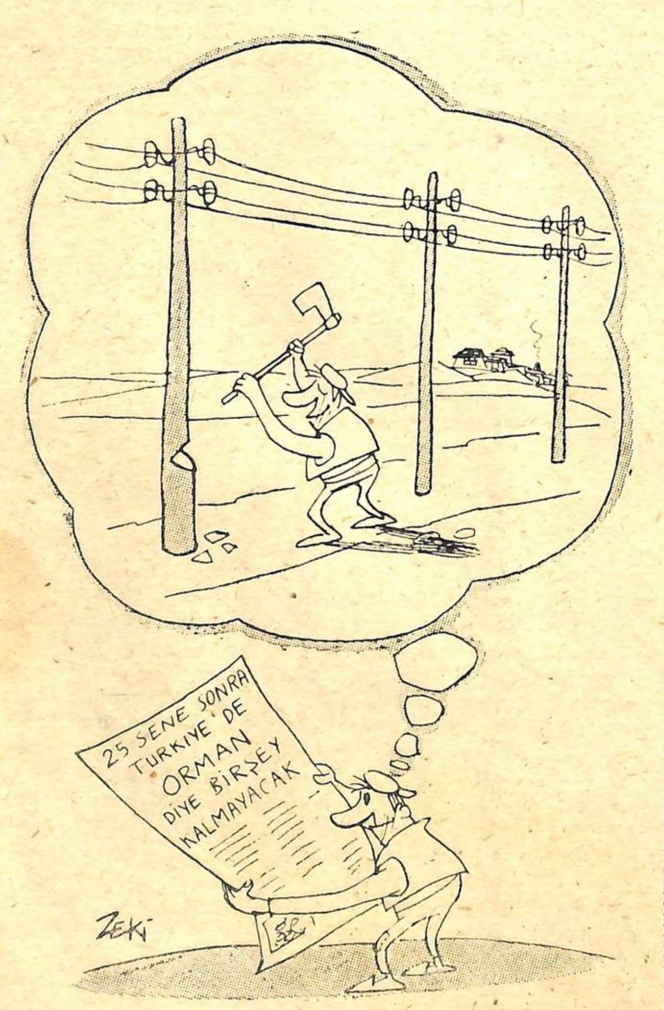

YAZISIZ

RAZIYIZ

Tanınmış Alman Bilgini Profesör Wolmen 2050 yılında insan kafasının bugünkünün bir buçuk misli büyük olacağını ileri sürmüş...

İsterse beş misli büyüsün... Bize ne?.. Biz, bugünkü kafamızı muhafaza edebilirsek ne mutlu!..

ARSLANLAR DEĞİL A!..

Ürdün Ziraat Bakanlığından bildirildiğine göre, Suudi Arabistan'dan gelen çekirge sürüleri Ürdün'ü istilâ etmiş...

Ne olacak yâni... Kral Hüseyin'in memleketini arslanlar istilâ edecek değil a!..

SIRÇA KÖŞK

İberik Yarımadasındaki diktatörleri devirmek için bir anlaşma imzalanmış...

Diktatörleri devirmek için imzalara, anlaşmalara, derneklere ne lüzum var?..

Onların yok olması için bir fiske yeter...

Çünkü diktatörler sırça köşkte otururlar...

DİKKAT

Siyasi faliyetlerin siklet merkezi İstanbula kayıyormuş...

Aman dikkat... Patinaj yapıp, bir kazaya sebep olmasınlar...

TAVSİYE

Hergün yerden mantar biter gibi bir yığın siyasî partiler kuruluyor... Bunlara acizane bir tavsiyemiz var: Partilerinin isim babalığını Yalman'a yaptırmasınlar. Hattâ Ahmet Emin, rüyamıza girip, kulağımıza bir isim fıslar diye uyumasınlar bile...

Çünkü Yalman'ın isim babalığını yaptığı D. P. nin ne hale geldiğini görüyorsunuz!..

HAVADAN İŞLER

İtalyanlar da gökyüzüne füze fırlatmışlar... Rusların Venüse attıkları roket, mayıs ayında yerini bulacakmış... Netice olarak dünya ulusları gök boşluğunu delik deşik ediyorlar.

Amann!.. Biz de boş mu duruyoruz sanki...

Bol bol hava alıp, harıl harıl havadan işlerle uğraşıyoruz.

AMİN

Ömrü billâh Tanrı lâfını ağzına almayan dehşetengiz Zeki Şahin, Yassıada duruşmalarında:

— Allah yardımcım olsun. Demiş...

Caina dininde «Tanrı» sözünün karşılığı «Azrail» dir.

Bizde Zeki Şahin'in hatırı için bir an Caina dinine inanıp; «Amin!..» Diyoruz...

M. Samim AKAY

ALT KAT

Bir evin ikinci katında kumar oynarlarken içlerinden birinin çift kâğıt kullanarak hile yaptığını gören arkadaşları hemen herifi yakalayarak pencereden aşağı attılar. Bacağı sakatlanıp iki hafta sokağa çıkamıyan adam iyileşip de kahveye geldiği gün samimî bir arkadaşına başından geçenleri anlattı ve:

— Şimdi ben ne yapayım? diye sordu.

Ahbabı:

— Sözümü dinlersen, bundan sonra kumarı alt katta oyna, dedi.

ÖRNEK

Baba, delikanlı oğlunu da beraberine almış, pazar günü öğleden sonra, kasabanın meyhanesinde demleniyordu. Bir yandan da, oğluna içkiyi fazla kaçırmanın zararlarından bahsediyordu.

Delikanlı, dayanamadı:

— Peki ama, fazla içtiğini nereden anlıyacaksın baba? diye sordu.

Adam çevresine bakındı. Köşedeki masayı işaret ederek:

— Bak, dedi. Şurada iki kişi oturuyor ya, onları dört kişi görmeye başladığında sarhoş olmuş sayılırsın. Derhal içkiyi kesmen gerekir.

Çocuk, babasının işaret ettiği tarafa baktı. Şaşkın bir tavırla:

— İyi ama, orada iki kişi değil, sadece bir kişi var, cevabını verdi.

İŞİN KÖTÜSÜ

Delikanlı, sevgilisiyle buluştuğu zaman yüzünün ifadesi halinden hiç de hoşnut olmadığını gösteriyordu.

Genç kız:

— Ne oldu? diye sordu. Baban, meseleyi nasıl karşıladı?

— Kabul etti.

Kız ellerini çırparak memnuniyetini açıkladı:

— Oh, çok sevindim.

Delikanlı:

— Fakat ben hiç sevinmedim, karşılığını verdi. Başlangıçda beni dinlemiyecekti bile..

— Peki, bankada beş bin lira biriktirmiş olduğunu söylemedin mi?

— Söyledim tabii. Zaten bunun üzerine ilgi gösterdi.

— Sonra?.

— Sonra ne olacak? Beş bin lirayı borç olarak aldı ve evlenmemize müsaade etti...

ÖLMÜŞ EŞEKTEN MEKTUP...

aziz nesin

Sayın Eşekarısı,

Geçen mektubuma kadar, belki de ölülerin konuştuklarını bilmiyordun. Oysa ölüler konuşurlar. Yalnız ölüler değil, insanların dilsiz sandıkları eşyalar da konuşurlar. Eşyaların da dili vardır. Ama, daha birbirlerinin dilinden bile anlamayan, birbirleriyle bile anlaşamayan insanlar, eşyaların dilinden nerde anlayacaklar...

Ölünceye kadar, eşyaların da dilleri olduğunu ben de bilmiyordum; bunu ancak öldüm de öğrendim. Hem eşyaların çok katı, takır takır, kesin, çok kolay anlaşılır dilleri var. Birkaç örnek vereyim de hiç olmazsa sen olsun, eşya dilinden anla...

Durup dururken dolabın kapısı bir ince gıcırtıyla açılıverir. Bu gıcırtı ne demek? Bunun bir anlamı var. Dolap şöyle diyor:

— Hey aptal, kapıyı iyi kapamazsan, kilitlemezsen elbet açılır!

Elbise düğmeleri bile konuşur. Bir gün yemek yerken, göbeğinin üstünde çıt diye bir ses duyarsın. Bir de bakarsın, pantalonun kemer düğmesi kopmuş. Düğmeyi tutan iplik, o incecik çıt sesiyle şöyle diyor:

— Hey obur, bu kadar tıkınacak ne var, yemekten boğulacaksın...

Düğmenin, ipliğin dilini anlıyabilen kaç insan var!..

Odadaki mobilyalar çıtır çıtır konuşur. Kendi eşya dilleriyle şöyle diyorlardır:

— Hey salak, bu kadar sıcak olursa, biz de çatlarız. Ne diye odayı bu kadar çok ısıtırsın!..

Masanın ucuna konmuş bir eşya pat diye yere düşüverir. Bunu gören insanlar şaşıp ağızları açık kalır:

— Allah Allah... Nasıl da düştü durup dururken...

Hattâ düşen eşyanın çıkardığı pat sesinden ürkenler bile olur. Ama o pat sesinin ne anlama geldiğini kavrayamazlar. Oysa masadan düşen eşya insanlara şöyle diyor:

— Hey bilgisiz! Sen hiç mi fizik denilen bilimi öğrenmedin? Herhangi bir cismin ağırlık noktasının izdüşümü, taban yüzeyinin dışına çıkarsa, o cismin dengesi bozulur... Sen beni masanın ta ucuna koymuşsun, elbet dengem bozulur, düşerim. Bir de nasıl düştüm diye şaşıyorsun hey aptal!

Cam vazo, bardak, fincan çat diye bir ses çıkarır. Bir de bakarlar, çatlamış: Aaa... Durup dururken çatladı.

Hiç durup dururken çatlar mı? Çat diye ses çıkaran eşya insanlara kendi diliyle şöyle diyor:

— Hey kazkafalı, neye şaştın? Her cisim ısı arttıkça genişler. Beni soğuk yerden birden sıcağa koyunca, içim dışıma sığmadı, çatladım işte!..

Yürürken gıcırdayan kunduralar ne der, bilir misin? Kunduraları gıcırdadıkça böbürlenen adamı herkese ilân eder.

— Beni giyen budala gıcır gıcır, beni giyen budala gıcır gıcır!...

Eşyalar konuşurlar da ölüler konuşmaz mı? Ama ölü dilinden anlayan insanı nerden bulmalı?

Birtakım insanlar ruh çağırırlar ya... Ben sağlığımda ruh çağırmaya inanmazdım, ama öldükten sonra ruhların çağrılabileceğine, onların da konuştuklarına inanıyorum.

Ruh çağıran adam, bir karanlık odada ellerini masaya kor, şöyle seslenir:

— Ey ruuuh!.. Geldinse üç kere vur!

Sonra karanlıkta ruhun sesi duyulur:

— Tak, tak, tak!..

Bu «tak tak tak!» sesleriyle ölüler, ölü diliyle «tak!» dedikçe insanlara «dangalak!» diyorlar.

Üç kere;

— Tak, tak, tak!..

Ne demek bu? Ruhu çağırılan ölü şöyle diyor:

— Dangalak, dangalak, dangalak!.. Hiç insandan ayrı, ölmüş insanın ruhu olur mu? Olmayan şey çağrılır mı? Avanak, avanak, avanak!..

Ölülerin, dirilerin kafasına tak tak vurup takır takır konuşmaları neye yarar; birbirlerinin dillerinden bile anlamayan, birbirleriyle bile anlaşamayan insanlar, eşyaların dilini mi anlıyacaklar?..

Bir sabah, daha tahtalıköye gitmemiştim, mezarımda yatıyordum. İncecik, cılız, zayıf bir ses duydum. Bir ses ama, ne sesi olduğu, ne dediği anlaşılmıyor.

— Sen neyin nesisin, neyin sesisin, nece konuşuyorsun? diye sordum. Cevap geldi.

— Ben eşekhıyarıyım. Eşekhıyarı diliyle konuşuyorum.

— Sesin neden o kadar zayıf geliyor? Bağırsana!.. dedim.

— Bağırıyorum ama, sesim bu kadar çıkıyor, dedi, çünkü ben sıska bir bitkiyim. Bir türlü gelişip büyüyemedim. Ben de sana bunu anlatmak istiyordum.

— Anlat! dedim.

Zayıf sesli sıska eşekhıyarı, mezarımın üstünden anlatmağa başladı.

— Kimi insan çok kötü oluyor. İşleri güçleri hep kötülük etmek. İyi olmaktan, iyilik etmekten ötleri kopuyor. Bunların en beteri de, kudret sahibi olanları... Bunlar öylesine kötü ki, iyilik etmemek için, bir türlü ölmek bilmiyorlar; yaşıyorlar da yaşıyorlar... Zamanında ölseler, hiç olmazsa bedenlerindeki fosfordan, iyottan, tuzdan, minerallerden toprak beslenir de, biz bitkiler de besili topraktan besinlenir, gelişiriz. Ama bu kötü insanlar, yaşadıkları sürece hemcinslerine iyilik yapmadıkları gibi, gübreleri bir işe yarar diye tabiata bile iyilik etmek istemediklerinden, bir türlü ölmüyorlar. Yaşıyorlar, yaşıyorlar, artık vücutlarında fosfor diye, mineral diye, iyot diye işe yarar hiç bir şey kalmayıp da büsbütün kalkerleşince, işte ancak o zaman ölüyorlar. Baştan tırnağa kireç... Böyle kireçleşmeden ölmeyen insanlardan ne hayır gelir?.. Onların kireçlerinden geçinmeğe çalışan bitkiler de işte benim gibi cılız kalıyorlar.

Ben tohumken, böyle bir ölü mezarının üstüne düştüm. Bu adam sağlığında idareci imiş. Sonra milletvekili olmuş, bir daha da ölmek bilmemiş. 86 yaşına gelip gözlerinin içi bile kireçlenip de, artık gübresinden de toprağa olsun bir iyilik gelmiyeceğini anlayınca, bir kalker külçesi halinde ölmüş. Kökünü toprağın derinliğine uzatınca, onun ancak kireçleşmiş kalbini ve beynini bulabildim. İşte böyle besinsiz, sıska kaldım. Sesim ondan duyulmuyor.

Belki mezarınıza ziyaretçileriniz gelir de onlara anlatırsınız diye söylüyorum. Acaba yaşadıkları sürece hiç bir işe yaramayan, hep kötülük eden insanların, kireçleşinceye kadar uzun yaşamalarının önüne geçilemez mi? Vallahi bunlar öyle kötü insanlar ki, ölülerinden toprak, tabiat yararlanır diye ölmüyorlar.

Sıska eşekhıyarının derdini sana yazıyorum. Ama sen kimseye söyleme, başın derde girer.. Çünkü bizim orda, işe yarar diye gübrelerini bile tabiattan kıskanıp ille de yaşamak isteyen canlı kireç çuvalları o kadar çok ki...

Sağlıcakla kal sevgili kardeşim Eşekarısı.

Kardeşin
Ölmüş Eşek

YAZISIZ

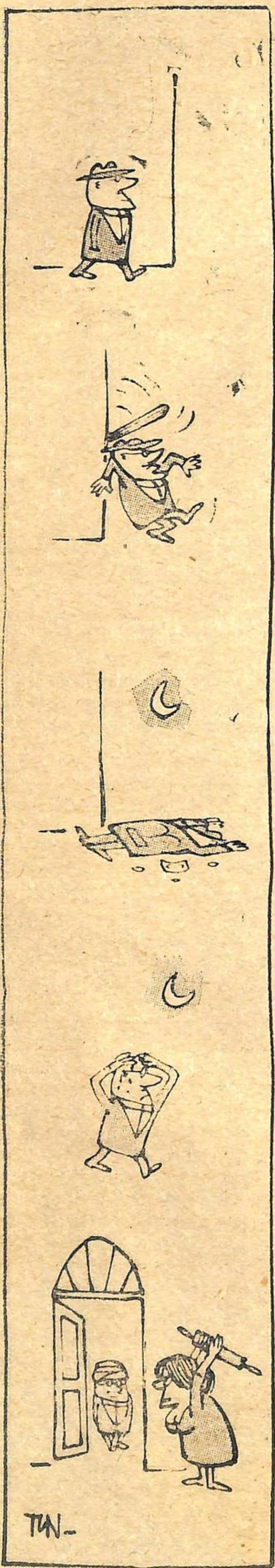

YAZISIZ

DİŞBUDAK

Selami İzzet Sedes

— Yassıada duruşmaları Menderes ile ayakdaşlarının bu memleketi on yıl nasıl idare ettiklerini hayli billûrlaştırdı. Ne dersin?

Ben, Yassıada duruşmalarını radyoda dinlerken hele Menderesin, suçu ötekine berikine yüklemek çabasını işittikçe hep Kazasker Şemsi Efendinin eşek semeri hikâyesini hatırlarım.

Kazasker Şemsi Efendi cahilin biriydi. Nasılsa o yüksek mevkie kurulup oturmuştu. Bir gün o çağın zenginlerinden Veli Efendi Zadeye misafir gitti. Misafir odasında gümüş işlemeli, kırmızı kadife bir eşek semeri gördü, pek beğendi, Veli Efendi Zadeye:

— Gel dedi, kapıyı sürmeleyelim de, şu semeri arkana takıp bakayım.

Veli Efendi Zade, Kazaskerin sözünü kıramazdı, kapıyı sürmelediler, Şemsi Efendi semeri Veli Efendi Zadenin sırtına vurdu, her ikisi de gülüştü. Veli Efendi Zade arkasından semeri çıkardıktan sonra Kazasker Şemsi Efendiye:

— Şimdi sıra sizde dedi, semeri sizin sırtınıza vurup biraz da ben seyredeyim.

Kazasker Şemsi Efendi itiraz edemedi.

Veli Efendi Zade eşek semerini Kazasker Şemsi Efendinin sırtına vurdu ve usulca kapının sürmesini açtı.

— Doğrusu pek güzel semermiş.

Tam bu sırada kapı açıldı, içeriye Şeyhülislamın büyük kavuklusu girdi:

— Efendim Hazretlerinden tezkere getirdim, dedi.

Ve önünde sırtı semerli bir adam görünce tanımadı.

— Kazasker Şemsi Efendi Hazretleri yok mu?

Şemsi Efendi semeri sırtından atmaya davrandı ama Veli Efendi Zade sıkı bağlamıştı, çıkarmaya muvaffak olamadı. Veli Efendi Zade büyük kavukluya Kazaskeri gösterdi:

— İşte Kazasker Hazretleri... Şaka ediyorduk da..

Semer çıkarıldı, Kazasker Şemsi Efendi tezkereyi aldı, büyük kavuklu çıktı. Arkasından Veli Efendi Zade koştu ve sordu

— Kazasker Hazretlerini nasıl buldun?

Büyük Kavuklu güldü:

— Vallahi Efendimiz, Kazaskerin eşek olduğunu bilirdim ama, içimde yine de bir şüphe vardı, onu bugün semerle görünce hiç bir şüphem kalmadı.. Semer öyle bir yaraşmıştı ki, eşekliği aynen meydana çıkmıştı...

Selâmi İzzet SEDES

ÇANAK TUTUNCA...

Bir tarihde, zencilerin hürriyetlerini savunan ve onlara da eşit haklar tanınması için uğraşan bir politikacı, memleketin kuzeyinde bir propaganda gezisine çıkmıştı.

Bu gezisi sırasında, bir tren kompartmanında birlikte yolculuk ettiği bir din adamı, onun fikirlerini öğrenince:

— Bu sözleri burada söylemeniz kolay, dedi. Niçin kalkıp da güneye gitmiyorsunuz? Oradakilerin sizin fikirlerinize aykırı fikirler beslediğini bilirsiniz herhalde?.. En iyisi güneye gitmenizdir. Hem orada zenciler daha çok tur.

Politikacı cevap verdi:

— Yanılmıyorsam, siz bir din adamısınız?

— Evet.

— Ruhları kurtarmak için çalışır, çabalarsınız?

— Evet.

— Şu halde neden cehenneme gitmiyorsunuz? Orada, kurtarılması gereken ruhlardan çok ne var?..

PROVADA

Yeni piyesin son perdesi bir ölüm sahnesiyle kapanıyordu. Prova sırasında, rol icabı ölmesi gereken aktörün oyununu beğenmiyen rejisör, öfkeyle bağırdı:

— Ne biçim adamsın yahu? Biraz daha canlı bir şekilde öl.

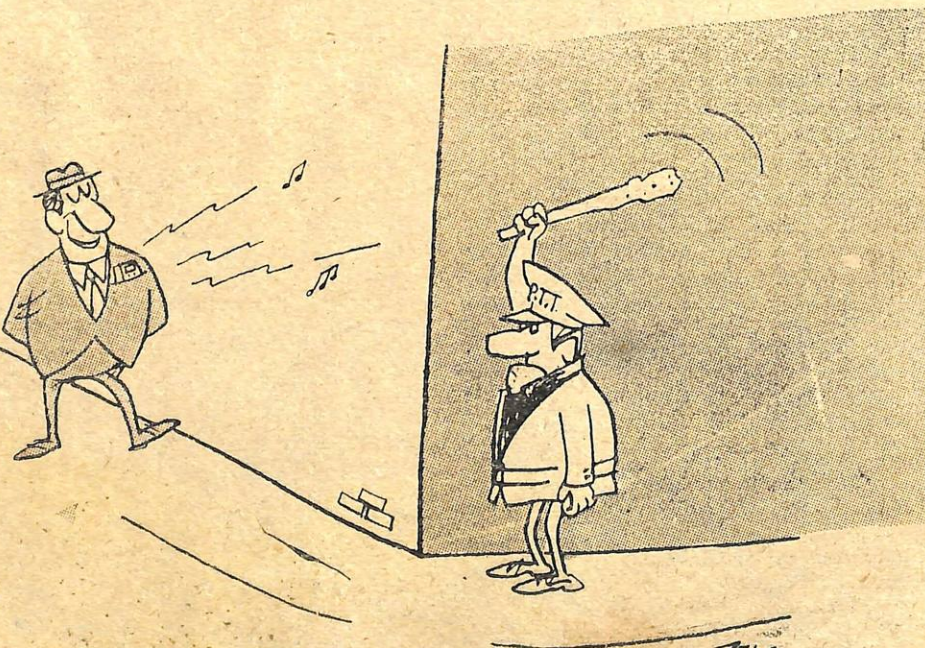

RADYO VERGİSİ KAÇAKÇILIĞINI ÖNLEMEK İÇİN CEP RADYOSU TAŞIYANLAR P. T. T. İDARESİ TARAFINDAN TAKİP EDİLECEK — *GAZETELER* —

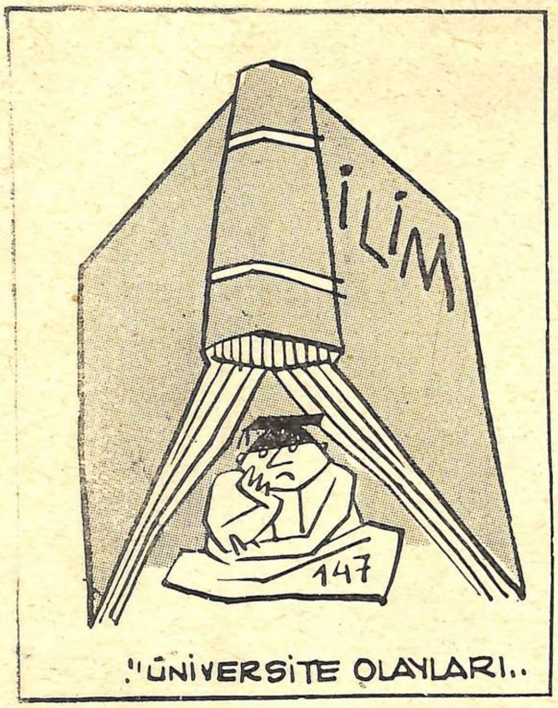

!'ÜNİVERSİTE OLAYLARI..

-İMDAAT AVRUPALILAR GELİYOR

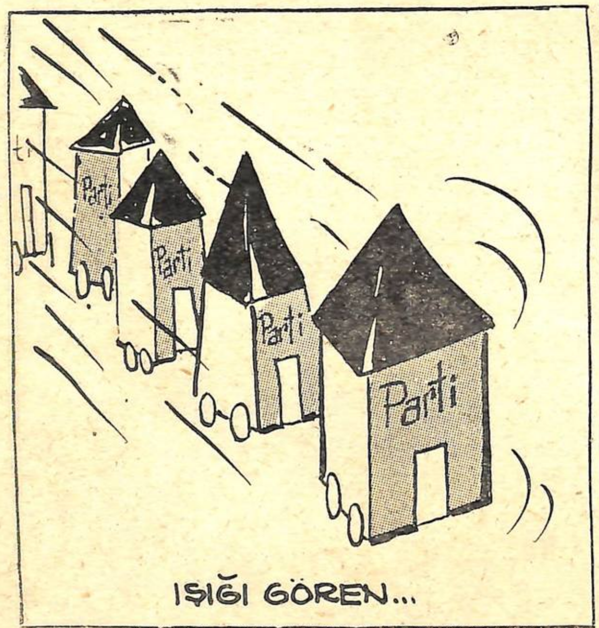

IŞIĞI GÖREN...

İŞ BİLENİN..

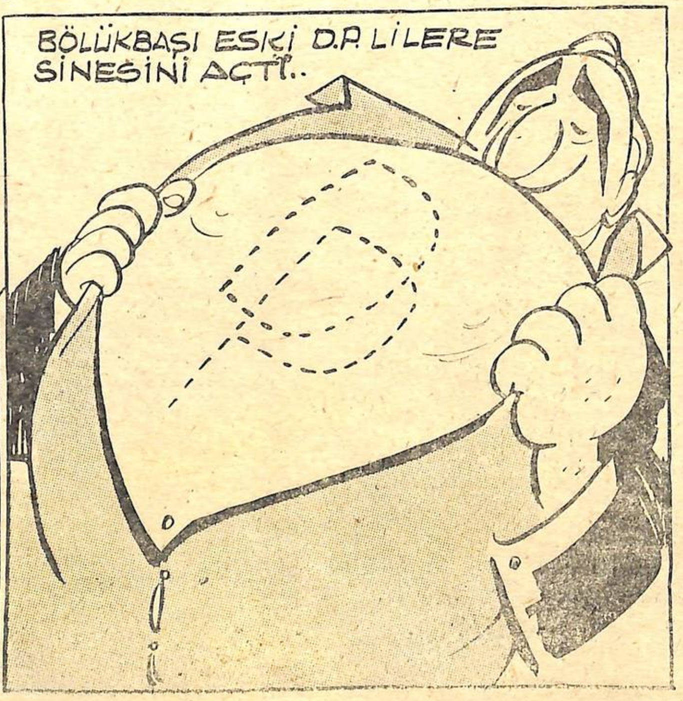

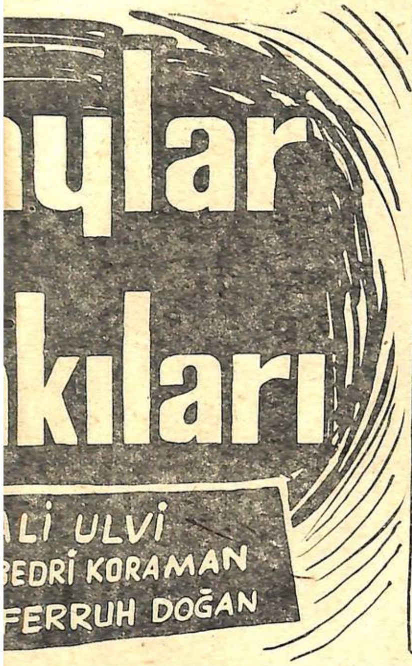

ıqlar
kıları
ALİ ULVİ
BEDRİ KORAMAN
FERRUH DOĞAN

"BİR DOKTOR İPNOTİZMA İLE AMELİYAT YAPIYOR.
-SEN ÇIK KIZIM, BAYILTAMIYORUM...

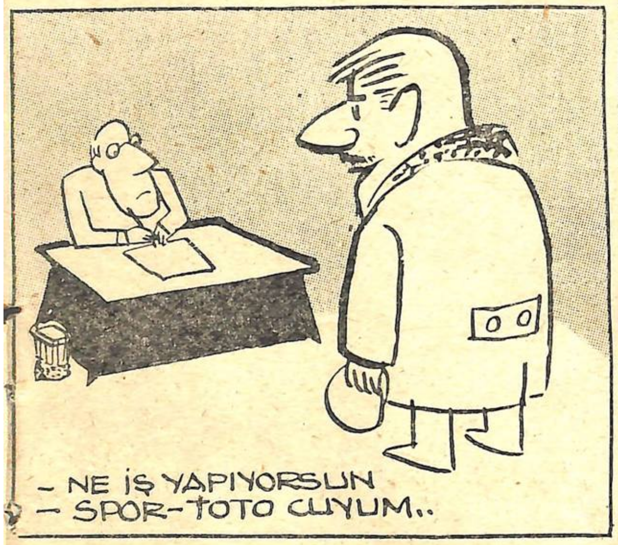

- NE İŞ YAPIYORSUN
- SPOR-TOTO CUYUM..

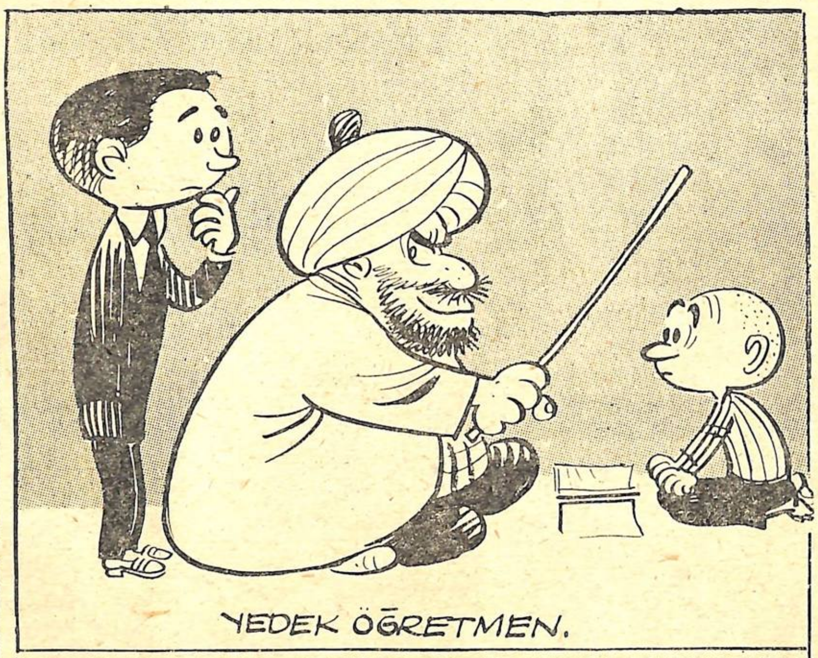

YEDEK ÖĞRETMEN.

DE KORUNMAĞA MUHTAÇ ÇOCUK
300,000
CIĞIM BİR BALO TERTİP EDELİM
ELENİRİZ HEM DE YARDIM ETMİŞ
UZ..

BİR İZMİRLİ EVİNİ SOYAN HIRSIZLARA ALENEN TEŞEKKÜR ETTİ...
POLİTİKACI
- Mersi... SİZ DAHA İNSAFLISINIZ !...

cehennemde bir saat

yalçın KAYA

Mihmandarım, ilgili memura:

— Bey, günü birliğine geldi yalnız, dedi. Akşama dönecek.

Memur, demin yazdığı şeyleri karalıyarak:

— İyi ki, söylediniz! dedi. Yoksa devamlılar kısmına kaydetmiştim.

— Sonra? diye sordum.

Memur, buluttan bir mendile burnunu sildikten sonra cevap verdi:

— Sonra uğraş dur çıkayım diye!..

Mihmandarla içerilere doğru yürüdük. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Şaşkınlığımı gören yol göstericim.

— Bu saatlerde bit muayenesi yapılır da... dedi. Onun için herkes koğuşundadır.

— Bit ha? diye haykırdım. Buralarda da?

— Her yaratığın bir ruhu yok mu? Ve bu ruh da, kazandığına göre, cennet veya cehenneme havale edilmez mi?

— Doğrusu hayretler içinde kaldım. Peki, bitlerin cennetlik olanı da var mı?

— Olmaz olur mu? Kötü bir adamı rahatsız eden, onun tifüse yakalanmasını sağlıyan bit, cennetlik bir bittir.

— Peki, bit muayenesi yapılıyor diyorsunuz. Bu esnada ele geçen bitleri ne yaparlar? Öldürürler mi?

— Ruhun öldürülebilmesine imkân var mı? Yakalananlar, böcekler tarafına gönderilir.

Koğuşları bahçeye bağlıyan büyük kapının kanatları ağır açıldı. Herşey gibi, bu kapı da buluttan yapılmıştı. Bahçeye doğru koşuşmalar oldu. Cehennem halkı, harala gürele, önümüzden akıyordu. Bunlar, bildiğimiz insanlardan farklıydılar. Kiminde kocamaaan bir kafa, kiminde upuzuuun bir dil, kiminde de akıl almaz büyüklükte ayaklar vardı.

Göz kapaklarımı bir kefen gibi gözlerime örttüm.

— Bakamıyacağım, çok iğrenç!.. diye bağırdım.

— Bakamazsanız, röportaj olmaz ki...

— Ne çirkin şeyler, Tanrım!

— O kadar olacak. Aksi takdirde cennette olmaları gerekirdi.

— Yâni sakatları buraya mı alıyorsunuz?.. Desenize bu tarafta da rahat edemiyecek zavallılar.

— Yanlış anladınız. Bunlar, dünyadan böyle gelmediler, burada oldular.

Gözlerimi isteyerek değil, şaşkınlık gereği açtım.

— Burada mı? Nasıl?

— Burada ama, dünyadaki davranışlarının sonucu olarak.. Senin anlıyacağın, günahkâr uzuvlar burada böyle büyür. Büyür ve adama yük olur.

— Şu uzun dilli şey kimdir,

— Avukattır o!.. Suçluyu bile bile koruyup suçsuz gösteren avukatlardan...

Orta ve işaret parmakları Özcan Tekgülün bacağı kalınlığında birini işaretle:

— Ya şu? diye sordum.

— O da doktor! dedi mihmandar.

— Ben, otobüs - tramvay yolcusu sandım.

— Hayır, doktor!.. İki tık tık, bir şık şık!.. Bilirsin, bunlar, kongrelerde «Açız! İki buçuk liraya, yüz yirmi beş kuruşa hasta bakıyoruz.» diye ağlanırlar.. Sonra devlet doktorluğu sosyalleştirmiye kalktı mı, dört bin lira aylık isterler. Hani açlık, hani yüz yirmi beş kuruşa hasta bakmak?!.

— Oh, olsun!..

O sırada yanımızdan dağ karınlı bir kadın geçiyordu. Bu kadını mihmandara göstererek:

— Cehennemde de hâmile olunsun!.. dedim. Gardiyanlar pek mi şey?

— Hâmile değil o!

— Ya ne?

— Anlaman gerek.

— Ha şu!

— Yaa!

Birden karşımda bir çift otomobil lâmbası gördüm. Mihmandarı kolundan yakalayıp kenara çektim. Kolunu elimden kurtarmıya çalışınca bağırdım:

— Ne yapıyorsun, ezileceksin?

— Ezilmek mi? diye sordu. Niye?

— Baksana araba geliyor.

— Araba değil o! Cehennemde araba mı olur?

— Ya, araba değil de ne?!.. Farları görmüyor musun? Bal gibi araba işte!

— Onlar, far değil.

— Ok hedefi mi, far değil de?

— Göz, göz!.. Gözleriyle günah işleyen birinin gözleri.

Etrafta ukubet dolu. Üç bacaklılar, koca kulaklılar, midesi ağzından taşmışlar, eli uzunlar, safi dişten ibaret olanlar (ki, bunlar dişli adamlarmış), yalnız arka olanlar...

Uzaklardan bir davul sesi geldi. Mihmandara dönerek.

— Bando mu? dedim.

Oncağız da sanki benimle birlikte acemileşmişti. Şaşkın bir tavırla.

— Ne bandosu? diye sordu.

— Davulu duymuyor musun?

Güldü.

— Davul mu o, dedi, kalb!..

— Nasıl kalbmiş o?!.. diye söylendim.

— Ayran gönüllü birinin kalbi. Bak kendisi de gözüktü!

Kırk, kırk beş yaşlarında bir adamdı. Çamaşır kazanı büyüklüğündeki kalbi göğsünden dışarıya fırlamış, gümp gümp diye gürültülü bir şekilde atıyordu. Adamcık, bu yük altında iki büklümdü. Eğer eliyle tutmasa, kalbinin, sapından kopup yere düşmesi tehlikesi vardı.

Akşama kadar kalamıyacaktım. Sinirlerim korkunç derecede gerilmişti. Mihmandara tam gitmemizi söyleyecektim ki, ukubetlerde bir toparlanma sezildi.

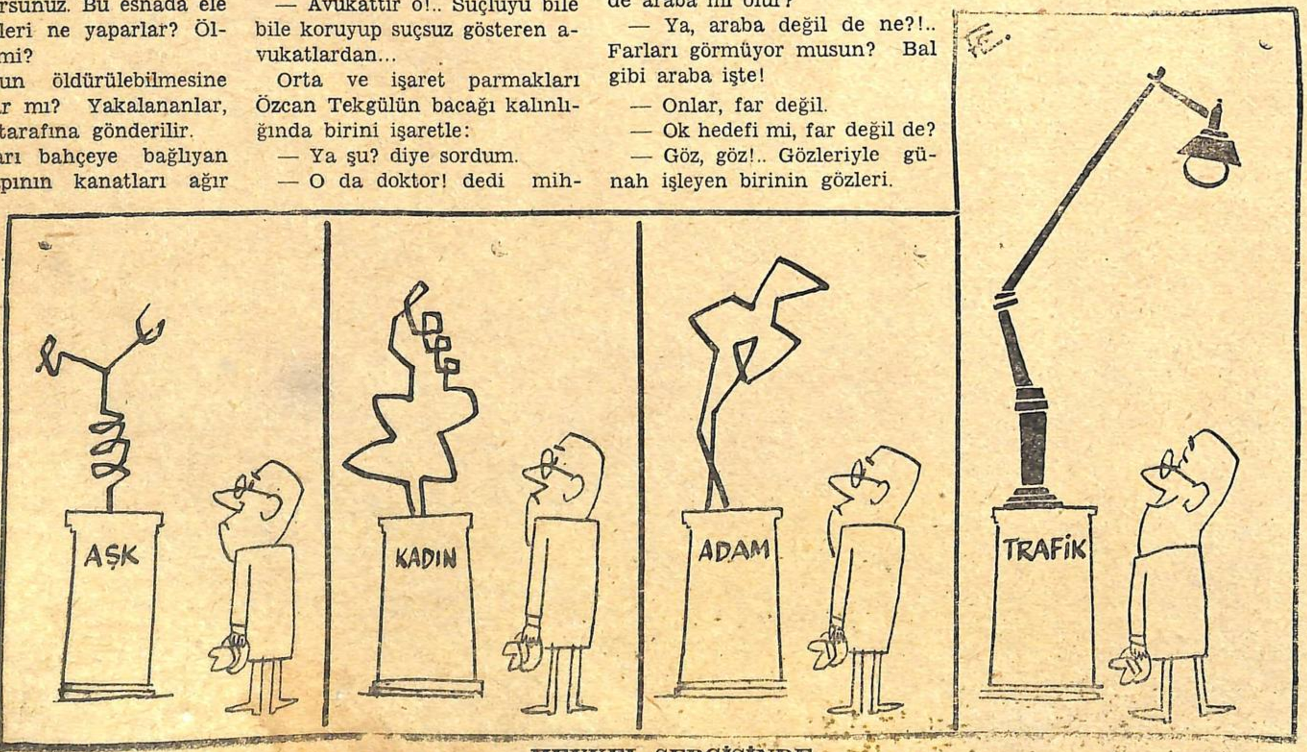

HEYKEL SERGİSİNDE...

Mihmandara.

— Ne o, bir şey mi var? diye sordum.

Mihmandar:

— Şeyler geliyor, dikkat et!

— Neler? dedim.

— Şimdi görürsün.

Cehennem halkının adeta keyfi kaçmıştı. Gözlerinde aşikâr bir kıskançlık belirmişti. Bahçe kapısına bakıyorlardı. Ben de başımı o tarafa çevirdim. Gördüğüm manzara karşısında az kalsın dilim tutulacaktı.

— Üfff be, dedim, heriflerdeki boya bak!.. Levent endam, mubarekler!

Bahçe kapısının önünde (en kısası, tanınmış Rus basketçisinin iki misli uzunluğunda) bir grup insan vardı. Boylarının uzunluğundan başka anormal bir tarafları yoktu.

Durdum durdum:

— Ne adamlar, be kardeşim!. diye söylendim. Aslan gibi!

Şaşkınlıktan biraz sıyrılınca:

— Ne bunlar? dedim.

— Ne değil ki! dedi.

— Yâni?

— Politikacı yâni!

— Politikacı mı?!.. Nasıl olur?

— Nasıl? Nasıl olur?

— Bir insan, nasıl hem politikacı, hem de günahsız olur?

— Öyle olduğunu kim söyledi? Günahsız adamın cehennemde işi ne?

— Baksana, kolları, bacakları hep bir boyda. Günahkâr olsalar...

Mihmandar, sırtımı okşadı.

— Canım, onların günahkâr olmıyan tarafları mı var ki... Uzuvlar eşit olarak büyüyünce, ne olur?.. Böyle olur tabii!

Politikacıları kıskançlıkla süzen ukubetlerin arasından dış kapıya doğru yürüdük. Güneşlik yapan bulutun, buluttan bir bulutun arkasında kaybolduğu bir sırada kapıdan çıktım. Cehennemden bir an önce cehennem olup gittiğim için pek memnundum.

Yalçın KAYA

★★★

MERAK BU YA?

Son derece güzel ve narin bir genç kız, otobüste iki erkeğin arasındaki daracık bir yere sığınmıştı. Otobüs ilerde bir durakta durunca, içeri yaşlı ve şişman bir hanım girdi. Çevresine bakındı, hiç oturacak yer yoktu.

Genç kız yerinden doğruldu, şişman hanıma:

— Buyurun, dedi. Benim yerime oturun.

Yaşlı hanım gülümsiyerek kar şılık verdi:

— Teşekkür ederim ama, bu baylardan hangisinin kucağında oturuyordunuz acaba?

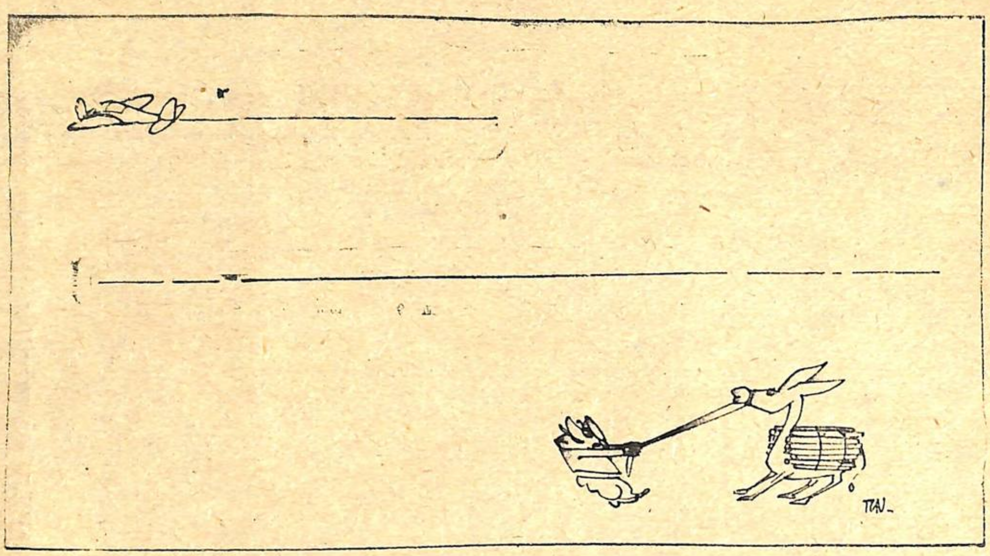

Yazısız

TESELLİ

Alkol'le savaş derneği, uzun süre tedavi ettirdiği bir alkoliği artık yola geldiğine, alkol düşkünlüğünden kurtulduğuna kanaat getirerek, porselen ve benzeri eşya satan büyük bir mağazaya tezgâhtar sokmuştu.

Adam, burada işe başladığının ikinci saatinde, son derece değerli bir vazoyu düşürüp kırdı. Mağaza direktörü, onu karşısına aldı ve:

— Çok müteessirim ama, başka çare yok, dedi. Vazonun bedeli ödeninceye kadar, haftalığınızın yüzde yirmisini kesmek zorundayım.

Adamcağız sordu.

— Vazonun bedeli ne kadardı?

— 1000 dolar.

Eski alkolik, memnun bir tavırla:

— Eh, diye söylendi. Ne olursa olsun, karım bu işe çok sevinecek, çünkü son 10 yıldır hiçbir işde bu kadar uzun zaman tutunamamıştım.

KURTULUŞ YOK...

Eski mezar taşlarını inceliyen bir tanıdığımız anlatmıştı.

— Bir kadın, kocasının mezar taşına şöyle bir yazı kazıtmış: (Huzur içinde yat - tekrar buluşacağımız zamana kadar)...

SOĞUK HABER!

seçme saçmalar

★ On üç bilen var mı?

CEBİN HOCASI

★ Eyvah ne yer ne yar kaldı.

BAŞIN SAĞ OLSUN

★ Fırtınanın şiddetinden dalgalandı Akdeniz.

HAVA RAPORU

★ Aman Allah muhafaza...

SAHİL MUHAFAZA

★ Bana bir lâ verir misin?

LÂAAA!..

★ Mümin'in artığı mümine şifadır.

ŞİFA SUYU

★ Yalan yere yalan söylemeyin.

YALANCI

★ Dikkat yağlı boya.

LEONARDO DA VİNCİ

★ Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın.

AZ PİLÂV AHMET

★ Okur yazar mısınız?.

SOFTA

★ Kuş beyinli sen de!

BAYKUŞ

★ Onun ellerini tuttum ve...

KELEPÇEYİ TAKTIM

★ Rahatsız etmiyorum ya?.

HASTA

★

KAYIP CÜZDAN

Danslı bir toplantıda, neden sonra cüzdanının düşmüş olduğunu farketti. Müziği durdurdu. Bir sandalyenin üzerine çıktı ve merakla kendisine bakan topluluğa, durumu açıkladı:

— İçinde 2000 lira bulunan cüzdanımı kaybettim. Bulup da getirene 100 lira veririm.

Dinliyenlerin arka sıralarından bir başka ses yükseldi:

— Ben 200 veriyorum.

Meşhur Sanatkârları TANIYALIM!

Tanıtan: SUAVİ SÜALP

ŞEFİK EGRETIDURAN

Şefik, babasının Texas'da «Amerikan Doları Tetkik Komitesi» başkanı olduğu sıralarda Las Vegas'da bir motelde dünyaya geldi. Şefik'in isim babalığını o civarın ünlü kovboylarından Buck Jones yaptı.

Ondokuz yaşına kadar Amerika'da büyüyen Şefik, tiyatroya olan aşırı kabiliyetini muhitinin milyoner çocuklarını toplayarak tatmin etti. Tek aşkı Shirley Taylor adında bir petrolcünün kızıydı. Hassas çocuk Şefik işte ilk piyesi olan «Love and Benzin» i bu sırada yazdı. Bu piyes o civardaki benzinciler tarafından çok beğenilip Şefik'e bir galon tayyare benzini hediye edildi.

Şefik, Onsekiz yaşında Texas tiyatro ve senaryo okulunu bitirdiği sırada babası da dolar üzerine epeyce iş tutup 25.000 dolarcık bir parayla İstanbul'a döndü.

Şefik İstanbul'a gelince doğru Kapalı Çarşıya gitti. İşte orada bir lokantada yediği kuru fasulyeden zehirlenen üstad tiyatro yazarı iki hafta hastahanede yattıktan sonra yaptığı basın toplantısında Türk yemekleri hakında acaip lâflar etti.

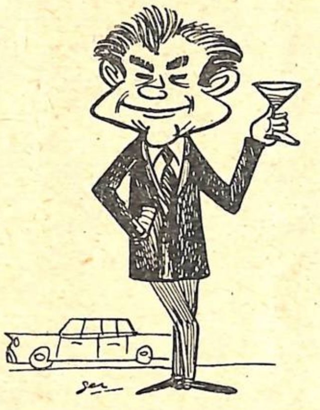

Şefik, tutulan özel bir edebiyat öğretmeni yardımıyla Türkçeyi de kısa zamanda sökerek Amerika'da yazdığı piyesleri başarı ile Türkçeye çevirdi. İşte Şefik'i tiyatro muhitine tanıtan bu piyeslerden sonra onun ismini ebedileştiren «Direksiyonda bir adam» piyesi oldu.

Sosyetede yapılan bütün kokteyl partilere gayet lüks otomobili ile giden Şefik, ne kadar meşhur olduğunu kısa zamanda bizzat öğrenince, derhal her aybaşı bir piyes döktürmeğe başladı. Kendisi zengin çocuğu olduğu halde fakir - fıkaranın meselesine gayet rahat bir şekilde eğilen genç sanatçı bir ara Lumbago'ya yakalanmış sa da çabuk kurtulmuştur.

Şefik Eğretiduran'ın en meşhur piyesleri şunlardır:

«Direksiyonda bir adam - Yağmur yağsa da olur, yağmasa da... - Manyak - Hüsamettin'in motorsikleti - Beş dolara bir ananas - Son baskı.»

Şefik son olarak, bu günlerde sevimli bir herif piyesine çalışmaktadır.

Şimdi size onun en tanınmış piyeslerinden **«Hüsamettin'in Motorsikleti»** nden en meşhur sahneyi veriyorum:

"Hüsamettin'in Motorsikleti,, inden

Hüsamettin yatalak babasının odasına ıslık çalarak girer. Tahsin bey haylâz oğluna hiddetle bakar. Baba oğul karşılaşırlar.

HÜSAMETTİN — Ne haber ulan tayıncı!..

TAHSİN BEY — Ey benim bir gecelik zevkimin neticesi oğlum! İhtiyar ve emekli pederine böyle mi hitap edilir? Yazık sana, yazık!

HÜSAMETTİN — Kes palavrayı da uçlan şu banka cüzdanını... Dram kesme!

TAHSİN BEY — Bunca senedir nafakamdan keserek tasarruf eyleyip İktisat Bankasına yatırdığım ve her yüz lirasına bir kur'a numarası aldığım 500.000 liracık parama *(Burası banka reklâmıdır)* **göz dikersin ha!**

HÜSAMETTİN — Haydi uzatma da, çözül. Motorsiklet alacağım.

TAHSİN BEY — Al da görelim.

HÜSAMETTİN — Ver ulan cüzdanı inek.

TAHSİN BEY — İnek babandır.

HÜSAMETTİN — Senin babandır.

TAHSİN BEY — Lâhavle velâkuvvete illâ billâ alüûlâzim... Kaç para lâzım?!

HÜSAMETTİN — Elektrikçi Kâzım!! *(Tulûat)*

TAHSİN BEY — *(Elini koynuna sokarken)* **Ey! zalim evlâtların ellerinde kahrolan babalar. Şu karşımda bir hıyar heybetiyle dikilen herif benim oğlum mu?** *(Anasına sor sesleri)* **Bunca senedir. emek ve yemek verdiğim şu hergele kendini meydana getiren pederine posta koymağa kalkıyor. Ey! zavallı babaların koruyucusu Ahmet Baba! yattığın yerden kalk da bak. Karşısındaki babasına bir iskele babası kadar kıymet vermeyen şu herif, âdi bir haydut gibi bana dayılık taslıyor. Dağ başı mı ulan P... burası yürrü... Vermiyorum ulan. Azrail olsan ne halt edersin jüüüüüüt!..**

HÜSAMETTİN — *(Elini arka cebine atar bir tarak çıkarır ve saçlarını tarar)* **Nerde ulan sende oğlunun istediğini yapacak surat... Ben de o motoru almak için arakçılık yapacağım... İşte evlâtlarını fena yola senin gibi herifler sürükler... Şimdi sana kıyak bir yavru getirsem hemen ayıklarsın değil mi inek?**

TAHSİN BEY — Kaçar mı?

HÜSAMETTİN — Ne çürükçüsün sen...

TAHSİN BEY — Zulanda var mı?

HÜSAMETTİN — Motorun çalışmasına bakar.

TAHSİN BEY — Senin istediğin motor olsun evlâdım ayıp ettin.

HÜSAMETTİN — Kıyak adamsın ulan baba... Ne de olsa eski adamsın... Ben akşama karıyı araklayıp getiririm, bir de ufak... Sen de bizim motoru.

TAHSİN BEY — Orrayt!

(Hüsamettin sevinçle çıkarken, Tahsin bey kendi kendine:)

— Ah şu babalık ah! Baba olmayan bunu anlıyamaz... Allah kimseyi babasız bırakmasın.

PERDE

VİTES Mahmut
FAST GUN KASABASINDAN BİRİ ŞERİF OLAN VİTES'İ TEMİZLETMEK İÇİN DÜELLO BİLL'İ ÇAĞIRTMIŞTI BİLL, VİTES MAHMUDU TAM VURACAĞI SIRADA İHTİYAR DURANGO KİD YETİŞTİ
BANA BAK SOLUCAN ELİNİ ÇEK O OYUN
CAKTAN
GÜNAH ÇIKART
MI MORUK.
KURTULDUM GALİBA!
NAAPALIM KENDİN İSTEDİN.. BU ŞERİF BOZUNTUSUNU ŞİMDİLİK YEDEĞE ALALIM.. SIKI DUR MORUK APANDİSİTİNİ ALICAM!
DÜELLO GÖRÜLMEMİŞ BİR HIZLA...
TABANCA SIN ÇEKTİ...
VAR MI BAŞKA MERAKLISI?
VE SON ÇEKİŞİ OLDU!
YAY CANINA.. MORU
DÜELLO BİLL'İ ÇAĞAR
DI... BAŞIMIZA TAŞ Y
ĞACAK...
BU SIRADA ROZİ...
BURALARDA DAHA FAZLA DURMAĞA GELMEZ.
PİS MORUK İŞİ BERBAT ETTİ..
NEYSE KURTULDUK ABİ... MOĞUK CANAVAŞ GİBİYMİŞ
BENİM SİLAH KULLANMASINI BİLMEDİĞİMİ NERDEN ÖĞRENDİLER? BUNU YALNIZ ROZİ YE SÖYLEMİŞTİM!
BENİ BURADA O ÇAĞIRMIŞTI... ROZ
... NERDE
O KARI?..

düğme deyip geçmeyin

TÜAVİ SÜALP

Hortenborg'un Botoni şehrinde herkesin dilediği gibi konuşma yapabilmesi için büyük bir salon yapıldı. Tam 150 milyon liraya malolan bu büyük bina herkesin, her dilde, istediği konuda konuşması için yapılmıştı. Hoparlörler konuşmacının sesini salonun her köşesine rahatça ulaştırabiliyorlardı. Size bu salonun büyüklüğünü iyice belirtmek için bir kaç rakam vereyim. Salonun eni 500, boyu ise 1500 metre olup içine tam 300.000 kişi alıyordu. Bu binada personel olarak 500 tercüman, 250 kapıcı, 25 hademe, 50 müdür muavini, 167 muallim muavini, 2 tane de müdür vardı. Önceleri bu salona halk pek rağbet etmedi. Ancak 3—5 bin işsiz sadece ısınmak maksadiyle buraya düşmüştü. İşte bu arada Henri Watson adında bir vatandaşın yaptığı çok enteresan bir konuşma birdenbire bütün milletin ilgisini bu salonun üzerine çekti. Artık salon bundan sonra bütün konuşmalarda tıklım tıklım doldu. Ve kısa zamanda Hortenborg dünyanın en kültürlü memleketi

oldu. Artık Hortenborg'un herhangi bir vatandaşına sorduğunuz herhangi bir sorunun karşılığını almamanıza imkân yoktur. Size bu uzun bilgiyi vermemin sebebi biraz sonra nakledeceğim o meşhur konuşmayı daha iyi anlamanız içindir. Bana adamakıllı inanmanız için bu konuşmanın tutanağını açıklıyorum.

Tutanak No.su: 80.387.461
Konuşma tarihi: 8/11/930
Konuşmacının adı: Henri Watson.

Konuşmanın konusu: Düğmeler.

Henri Watson 8/11/930 tarihli konuşmasına şöyle başlamıştı;

«Pek sayın yurtdaşlarım,

Ben bugün size burada düğmelerden bahsedeceğim. Belki içinizde bu konuda bilgi sahibi olanlar vardır. Fakat öyle sanıyorum ki ekseriyetiniz düğmeler hakkında pek sağlam bir bilgiye sahip değilsinizdir. Özü mika, bakalit, fildişi, sedef ve buna benzer maddeler olan düğme, üzerinde delikler bulunan yarım santimetreden, beş santimetreye kadar muhtelif boyda bir cisimdir. Üzerinde bulunan delikler onu elbiselerimize tutturmak için ipliğin geçmesine yarar. Bu delikler düğme yapan fabrikalarda açılır. Bazı düğmelerde bu delikler düğmenin alt kısmındadır. İğneye takılmış bir ipliği delikten geçirip kumaşa tutturmak en uygun hareket olur.

Düğmenin hayatımızdaki rolü küçümsenmiyecek kadar önemlidir. Düşünün bir kere ceketinizin bir düğmesi noksan olsa ne olur? O ceket biçimsiz durur. Aradan geçen soğuk sizi üşütür. Sonra gömleğinizin en üstteki düğmesi kopuksa yakanız açık kalır ve kravatınız biçimsiz görülür. Benim

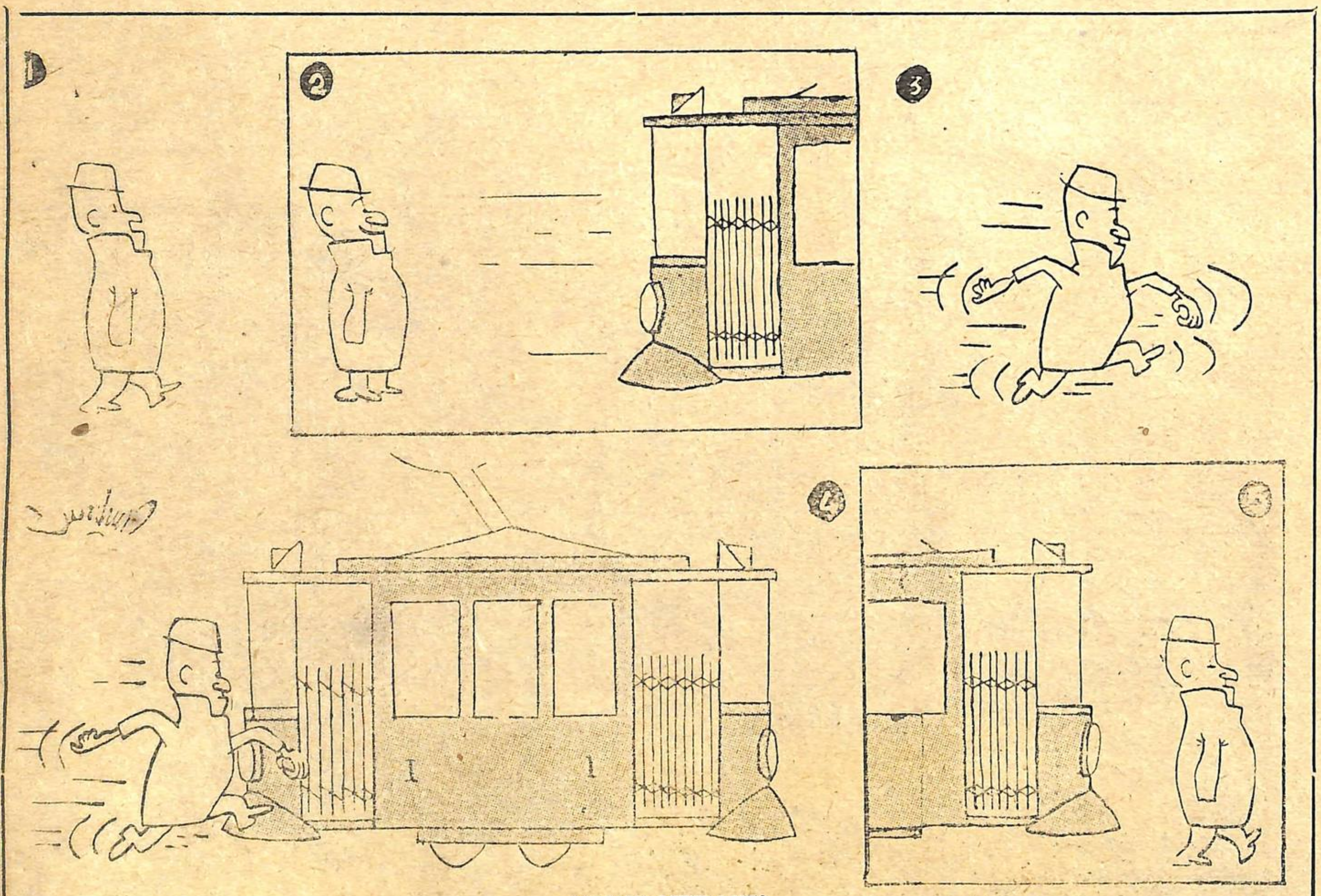

YARIŞ MERAKI!

paltomun noksan bir düğmesi yüzünden Askerî Okuldan kovulduğumu söylersem, düğmenin iktisadî hayatımızda da ne kadar önemli bir rol oynadığını daha iyi anlarsınız.

Size tarihten de buna ben-

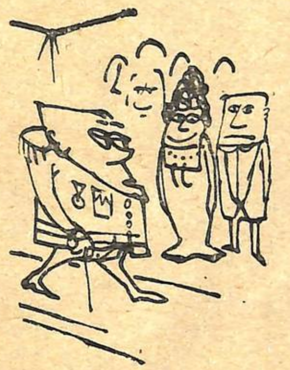

zer misaller verebilirim: Bütün Avrupayı titreten Napolyonun bir elini daima ceketinin arasına sokması yukardan üçüncü düğmesinin kopmuş olmasındandı.

Keza meşhur fikir adamı Volter paltosunun düğmesini kapamayı unuttuğu için, soğuk alıp zatürre olmuştu. Sonra 16. Lui'nin huzuruna giren Conte de Fairsene pantolonunun düğmelerini kapamayı unuttuğundan verilen kraliyet balosunda rezil olmuş, ve kral tarafından kontluğu ve pantolonu geri alınmıştır. Bu konudaki tarihi misalleri daha fazla uzatmıyorum.

Şimdi düğmenin çeşitlerine gelelim:

Bildiğimiz âdi düğmelerden başka elektrik düğmesi, havagazı düğmesi, zil düğmesi gibi düğmeler varsa da bunlar elbiselerimize takılamazlar.

Bir de altın, elmas, yakut, inci bakır gibi çok kıymetli maden ve taşlardan yapılan düğmeler vardır. Bunları da zenginler kullanır.

Şimdiye kadar dünyada 780 milyar 891 milyon 381.468 düğme yapılmıştır. Bu düğmelerin 671.968 ini kopmuş, 467.381 kaybolmuştur. Ayrıca 561.000 düğme fabrika hatası olduğundan piyasaya sürülmiyerek iptal edilmiştir.

Dünyada en çok düğme kullanan ülke İran'dır. En az düğme kullananlar ise Afrikada Motonbong kabilesidir. Memleketimiz bu alanda 81 inci gelmektedir. Yeryüzünün en kıymetli düğmesi milyarder Hüsamettinde olup, kıymeti 2 milyon liradır. Çünkü bu düğme onun kasasının düğmesidir.

Size burada bir kaç cümle ile anlatmağa çalıştığım düğme işte böyle önemli bir cisimdir.

Yâni, düğme deyip geçmemeli sevgili dinleyiciler.

Sözlerime son vermeden önce hepinizin düğmelerinize lâzım gelen ilgiyi göstereceğinize inanıyor ve hepinizi hürmetle selâmlıyorum.»

Konuşmasını bitiren Henri Watson dakikalarca alkışlanmış, dinleyicilerin «Bis! Bis!» diye tempo tutmaları üzerine heyecanlanarak tekrar konuşmak istemişse de kol düğmesinin kopması üzerine vazgeçmiştir.

Suavi SÜALP

YAZISIZ

PARLAK FİKİR

Bir grup senatör, yaklaşan seçimlerden az önce oturmuş, seçim kampanyası sırasında ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı.

İçlerinden biri:

— Artık herkes kolay yolu buldu, dedi. Halka vaadlerde bulunuyor, bunun karşılığında da oy topluyorlar. Mesele, her adayın vaad ettiği cins şeylerden başkalarını ortaya atmakta... Öyle bir şey vaad etmeliyiz ki, şimdiye kadar hiç kimsenin aklına gelmemiş olsun...

Toplantının başından beri ağzını açmamış bir senatör:

— Galiba böyle bir şey buldum, diye atıldı. (Mississippi) nehri üzerinde bir köprü kurmak vaadinde bulunalım...

Ötekiler itiraz ettiler:

— Bunun neresi yeni? Beylik bir şey bu...

Teklifi yapan senatör gülümsedi:

— Evet ama, köprüyü nehrin bir kıyısından öte kıyısına değil, nehrin uzunluğunca yapacağımızı söyleriz.

AĞRILARIN MERHEMİ:

Bayan Döviz

AZİZ NESİN *in büyük romanı*

Tefrika No. 14

Bir kere anadan prenses, o başka... Ondan sonra da bir paşa ile evlenmiş, daha sağlam prenses olmuş. Sonra o paşadan ayrılıp başka bir paşa ile evlenince, prensesliği iyice perçinlemiş. Az kalmış kraliçe bile olacakmış.

Prenses Fesamet'in kızının kocası da paşa. Paşa, karısını kral sarayına götürmüş. Prenses Fesamet şöyle anlatıyordu:

— Kızımı görür görmez, kral hazretlerinin gözleri şaşılaşmış. Kendi kızım diye söylemiyorum, çok zekidir. Dam dö Siyon'un sonuna kadar okudu, az kalsın Fransız lisesini bile bitirecekti. Boşuna mı güzelin düşmanı çok olur, demişler. Kızım da güzelliği yüzünden erkek belâsına uğradı, liseyi bitiremedi.

Ağzının tadını bilen kralın, ağzı sulanınca, paşa ârif adam, karısını saraya emanet bırakıp çekmiş, gitmiş.

Prenses Fesamet'in kızı o gece kralın misafiri olmuş ama, kral hazretlerine eteğinin ucunu bile koklatmamış. Kral arkasından koşmuş, kız kaçmış, sabaha kadar sarayın içinde kovalamaca oynamışlar. Bak birader, dünyada ne namuslu kadınlar var, Kocası olan paşa güvenmese, hiç karısını hem de gece yatısı misafirliğine krala emniyet eder mi? İnsanın böyle karısı olsa, hiç korkma bir ordu askerin içine bırak.

Sabaha kadar sarayın içinde fır dönmüşler. Kral hazretleri bakmış ki muradına nâil olamıyacak, hemen bir siyaset düşünüp,

— Seni kralişaaa yaptım ya seyyidaaa!.. diye bağırınca, kadının dizlerinin bağı çözülüp, saray koridorundaki mermer sütunlardan birinin dibine çöknüş. Kraliçe sözünü duyunca, kadının yayları gevşemiş. Zâten bu kadar cilvesi, kaçması da ondan... Kralı iştahlandırıp iştahlandırıp kraliçeliği koparmak. Genç kadın çökmüş. Kral hazretleri de bütün gece kadını kovalamaktan dili bir karış dışarda soluyarak gelmiş, kadının yanına yağılıp kalmış. Kralda parmağını kaldıracak derman kalmamış.

Terslik bu ya, sabahleyin de ihtilâl olmamış mı? Kral hazretlerini, kadının eteğinin altında solurken yakalamışlar ve memleketten koğmuşlar. Kadın da ister istemez, kocasının yanına dönmüş. Kadın resmen kraliçe olmamış amma, hususî olarak yine de kraliçe sayılırmış.

Boşuna mı «güzelin talihi olmaz!» demişler... Bu sefer paşa, güzel karısına,

— Sen bana ihanet ettin!.. demiş.

Kadın da kocasına,

— Beni saraya götüren sensin, krala takdim eden, beni orda bırakan sensin! deyince, kocası,

— Bıraktımsa ben seni emaneten bıraktım. Ertesi gün ihtilâl kopup, kralı memleketten atacaklarını nerden bilirdim?

Paşa, Prenses Fesamet'in kızını boşuyor. Bunun üzerine genç kadın çok kızıyor,

— Vaay, herif başvekil olsun diye ben bu kadar fedakârlığa katlanayım da, bir de beni boşasın ha... Fedakârlığım boşa mı gidecekti...

Diyerek bir güzel intikam plânı kurmuş, başka bir paşayla evlenmiş, yani böylece Prenses Fesamet'in kızı iki kere prenses olmuş, çifte kavrulmuş... Ama ikinci paşadan ayrılıp İstanbul'a gelmiş.

Muzaffer, geveze adama sordu.

— Vah vah... Allah kimseyi gördüğünden etmesin. Zavallı kadın dönünce kimbilir ne sıkıntı çekmiştir!..

— Ne sıkıntısı!.. İki paşa karısı, iki kere prenses diyorum.

— Paşadan ayrıldıktan sonra da prenses mi?

— Tabii... Bu prenseslik öyle bir boya ki, bir kadının parmağının ucuna bulaşsa, bir daha ömrünün sonuna kadar çıkmadığı gibi, çoluğuna Çocuğuna da geçer. Prenseslik silinmez. Yani bu prenseslik çıkmaz leke...

Gelelim bizim maceramıza... Kaç yıl oldu, Liliş'le bir türlü evlenemiyoruz.

Muzaffer,

— Neden? diye sordu.

— Neden olacak kardeşim, tam biz evlenecekken ya Arabistanın bir yerinden bir kral çıkıp geliyor, ya Amerika'dan bir milyonerin oğlu geliyor, ya bir sinema artisti geliyor. Onların geleceği duyuldu mu, bizim evlenmemiz de suya düşüyor. Bütün kızlar kralların, milyoner oğlanlarının artistlerin peşinde... Çekip gitsinler diye dua ediyoruz. Gidiyorlar, biz tam evlenecekken başka biri geliyor Bu dünyada da ne kadar çok Arap kralı, ne kadar çok milyoner oğlu varmış kardeşim... Bir türlü fırsat bulup da evlenemiyoruz Hani bu krallar, milyoner oğlanlar, artistlerden biri teki bizim kızlardan biriyle evlense canım yanmaz. Kızlar boşu boşuna yutkunup duruyorlar.

Geçenlerde Liliş'e kati olarak söyledim:

— Ya evlenelim, ya da benim kısmetime mâni olma! Ben de rızkımı başka kapıda arayım... dedim.

Öyle ya birader... Yaşım ilerliyor, kırka merdiven dayadım, daha bir baltaya sap olamadım. Bu yaşlarda insanda istikbal endişesi başlıyor. Ben de evlenip, kayınpeder sermayesiyle iş - güç sahibi olmak istiyorum. Daha evlenmeden kocalık miadım dolarsa, hangi kız benimle evlenir!

Benim bu protestom üzerine Liliş,

— Aptal, dedi, ben kralla evlemsem bile senden vazgeçmem. Sana da kral sarayında elbet bir iş buluruz. Saray hizmetine girmek babama damat olmaktan iyi değil mi?

(Devamı var)

DERİVİT Mete
YARA ve YANIK MERHEMİ
LOKMAN MUSTAHZARATI
LOKMAN LAB. İstanbul
ECZANELERDEN ARAYINIZ

1961 YILINDA
9
MİLYON
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

İLÂN TARİFEMİZ :
Kapak içi : 10 T. L.
İç sahifeler : 12 T. L.

Basıldığı yer :
Neşriyat ve Matbaacılık Kol. Şti.
Dizildiği yer :
Hergün Matbası

FİATI 1 LİRA

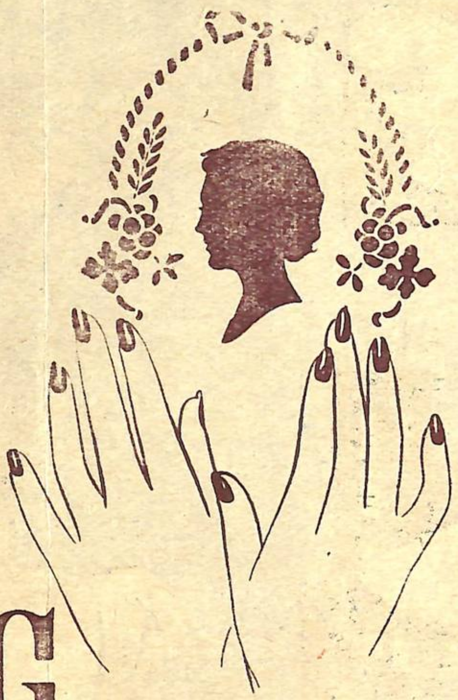

Güzel bir çehreye... zarif ve yumuşak eller yaraşır!

209

Kremli Puro, müessir bir krem vazifesi görerek, ellerinizin daima taze, yumuşak ve zarif kalmasını temin eder...

Puro tescil edilmiş bir markadır. Tuvalet Sabununuzu alırken PURO markasını ısrarla arayınız

- Günlük temizlik işlerinin eller üzerindeki tahripkâr tesirine mani olur.
- Cildi besler, korur, yumuşatır ve tazeleştirir
- En kısa zamanda sizi olduğunuzdan çok daha genç ve güzel yapar

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunları 100 de 100 saftır.

Tef